

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt **IV K 49/10**

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt. II z opisu czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia eliminuje określenie „działając w zorganizowanej grupie przestępczej”, z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje art.65 § 1 kk, ustala, że tabletki extazy stanowią substancję psychotropową a orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy

2. w pkt. III i uniewinnia oskarżonego J. B. od przypisanego mu czynu a kosztami procesu za obie instancje w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

3. uchyla rozstrzygnięcia o karach łącznych zawarte w pkt IV, VIII, XIII, XVIII i XLV,

4. w pkt. VII z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu M. K. (1) w pkt. VII aktu oskarżenia wyłącza działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie od 1 października 2006r. do 31 grudnia 2006r. oraz współdziałanie z R. W.,

5. w ramach czynów przypisanych oskarżonemu W. C. w pkt. XI i XII uznaje, iż stanowią one ciąg przestępstw, który kwalifikuje z art.197 § 1 kk i art.199 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art.91 § 1 kk na mocy art.197 § 1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

6. w pkt. XXIII ustala, że wartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa zarzucanego w pkt. XXXVIII aktu oskarżenia wynosi 1200,-zł.,

7. w pkt. XXXII z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w pkt. LIX aktu oskarżenia eliminuje art.65 § 1 kk i ustala, że przypisane przestępstwa stanowią ciąg przestępstw z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk,

8. w pkt. XLIII i uniewinnia oskarżonego D. J. od przypisanego mu czynu a kosztami procesu za obie instancje w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

9. w pkt. XLVI i uniewinnia oskarżonego F. S. od przypisanego mu czynu a kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa,

10. uchyla pkt LII w odniesieniu do oskarżonych: J. B., M. K. (1), W. C., M. S. (1), D. J. i F. S.,

11. w pkt. LIII:

- nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego M. K. (1) obniża do 2.000 (dwóch tysięcy) złotych,

- nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego M. S. (1) obniża do 4.000 (czterech tysięcy) złotych,

- nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego R. W. obniża do 2.000 (dwóch tysięcy) złotych,

- nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego D. J. obniża do 500 (pięciuset) złotych,

- uchyla rozstrzygnięcie w odniesieniu do oskarżonych: W. C. i F. S.,

12. pkt.LV uchyla w zakresie opłat wymierzonych oskarżonym: J. B., M. K. (1), W. C., M. S. (1) i D. J., zaś w całości wobec oskarżonego F. S..

II. uchyla pkt VI, X, XV zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk - Południe w Gdańsku,

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

IV. na mocy art.86 § 1 kk i art.91 § 2 kk orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i

wymierza kary łączne oskarżonym:

- M. K. (1) 2 (dwa) lata i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności.

- W. C. 5 (pięć) lat i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

- M. S. (1) 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na mocy art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej:

- wobec oskarżonego J. B. w pkt. I.1 kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 15 czerwca 2009r. oraz od dnia 14 lipca 2012r. do dnia 12 grudnia 2012r.,

- wobec oskarżonego M. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 3 marca 2011r., od dnia 3 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011r. oraz na poczet orzeczonej grzywny okres od 16 listopada 2011r. do dnia 6 stycznia 2012r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

- wobec oskarżonego W. C. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 5 listopada 2013r.

- wobec oskarżonego M. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 2 sierpnia 2013r.

- wobec oskarżonego D. J. w pkt. XLIV zaskarżonego orzeczenia kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 14 września 2009r.

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. P. W. (1), adw. F. B., adw. R. F., adw. M. Ż. i A. T. Kancelarie Adwokackie w G. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony w urzędzie udzielonej odpowiednio oskarżonym: M. K. (1), W. C., R. W., K. P. (1) oraz P. M. w postępowaniu odwoławczym.

VII. wymierza oskarżonym:

- J. B. i D. J. - po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych,

- M. K. (1) 800 (osiemset) złotych,

- M. S. (1) 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych,

- W. C. - 600 (sześćset) złotych,

tytułem opłat za obie instancje, zaś oskarżonym:

- R. W. 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych,

- J. F. i D. D. po 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych,

- K. P. (1) 1.000 (jeden tysiąc) złotych,

- P. M. 700 (siedemset) złotych

tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża ich wydatkami tego postępowania w części związanej z ich w nim udziałem, przy czym oskarżonych: J. B. i D. J. tylko wydatkami związanymi ze skazaniem.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę:

1. J. B. oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się udzielaniem środków odurzających osobom uzależnionym oraz wprowadzaniem znacznych ilości środków odurzających do obrotu w szczególności poprzez organizowanie ich dalszej odsprzedaży przez M. K. (1), M. B. i W. C., tj. o przestępstwo z art.258 § 3 kk;

II. w okresie od sierpnia do września 2007r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jednorazowo, nieodpłatnie udzielił Ł. H. środka odurzającego w postaci tabletek extasy w ilości 5 sztuk, tj. o przestępstwo z art.58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

III. w dniu 14 stycznia 2009r. w G. przechowywał w celu wprowadzenia do obrotu produkt leczniczy o nazwie (...) w ilości 545 opakowań zawierających po 2 kapsułki każde, nie posiadając pozwolenia na jego dopuszczenie do obrotu, tj. o przestępstwo z art.124 ustawy z dnia 6 września 2001r. Prawo farmaceutyczne;

2. M. K. (1) oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od stycznia 2007r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że zajmował się dystrybucją środków odurzających wśród innych podległych mu osób rozprowadzających, udzielaniem ich, rozliczaniem zysków z obrotu narkotykami oraz podporządkowaniem podległych mu osób, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

V. w okresie od stycznia 2007r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. B. i W. C. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi zorganizowanym przez J. B. i przekazując je w celu dalszej odsprzedaży podległym mu w strukturze przestępczej ustalonym osobom w ilości nie mniejszej niż 2236,25 gram, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 447.250,-zł., tj. o przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

VI. w okresie od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 19 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. (2) środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 40 gram, przy czym 1 gram kosztował 30,-zł., w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1.200,-zł., tj. o przestępstwo z art. 59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

VII. w okresie dnia 1 października 2006r. do dnia 1 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. F. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 30 gram, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 900 zł, przy czym nie więcej niż 2 gramy udzielił wspólnie i w porozumieniu z J. F., natomiast nie więcej niż 10 gram wspólnie i w porozumieniu z R. W., tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

VIII. w okresie od dnia 1 grudnia 2007r. do dnia 23 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. T. (1) środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 15 gram, przy czym 1 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 450 zł, przy czym 1 gram udzielił wspólnie i w porozumieniu z R. W., tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

3. W. C. oskarżonego o to, że :

IX. w 2007r., w II połowie kwietnia 2008r. oraz w okresie od lipca 2008r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że zajmował się dystrybucją środków odurzających wśród innych podległych mu osób rozprowadzających, rozliczaniem zysków z obrotu narkotykami oraz podporządkowaniem podległych mu osób, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

X. w 2007r., w II. połowie kwietnia 2008r. oraz w okresie od lipca 2008r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. B. i M. K. (1) uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi zorganizowanym przez J. B. w szczególności zezwalając na ich udzielenie przez inne osoby osobom uzależnionym i przekazując je w celu dalszej odsprzedaży podległym mu w strukturze przestępczej ustalonym osobom w ilości nie mniejszej niż 2236,25 gram, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 447250 zł, tj. o przestępstwo z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XI. w nieustalonym dniu, w sierpniu 2008r. w G. pod pretekstem przejścia w ustronne miejsce, gdzie n/n osoba udzielił pokrzywdzonej środków odurzających, używając przemocy wobec M. K. (3) poprzez przytrzymywanie jej za rękę, głowę i barki, uniemożliwiając tym samym ucieczkę, grożąc uszkodzeniem ciała doprowadził w/wymienioną do obcowania płciowego, tj. o przestępstwo z art.197 § 1 kk;

XII. w nieustalonym dniu, w miesiącach letnich lipiec-sierpień 2008r. w G. poprzez nadużycie stosunku zależności wobec osoby uzależnionej od środków odurzających, doprowadził A. K. do obcowania płciowego uzależniając od tej czynności udzielenie pokrzywdzonej przez nieustaloną osobę środków odurzających, tj. o przestępstwo z art.199 § 1 kk;

XIII. w nieustalonym dniu, w miesiącach letnich lipiec - sierpień 2008r. w G. poprzez nadużycie stosunku zależności wobec osoby uzależnionej od środków odurzających doprowadził M. P. do obcowania płciowego uzależniając od tej czynności udzielenie pokrzywdzonej przez nieustaloną osobę środków odurzających, tj. o przestępstwo z art.199 § 1 kk;

4. M. S. (1) (poprzednio B.) oskarżonego o to, że :

XIV. w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu znacznej ilości i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że zajmował się dystrybucją środków odurzających wśród innych podległych mu osób rozprowadzających, udzielaniem ich, rozliczaniem zysków z obrotu narkotykami oraz podporządkowaniem podległych mu osób, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

XV. w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) i W. C. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi zorganizowanym przez J. B. w szczególności przekazując je w celu dalszej odsprzedaży podległym mu w strukturze przestępczej ustalonym osobom w ilości nie większej niż 2236,25 gram, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 447250 zł, tj. o przestępstwo z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65kk;

XVI. w okresie od dnia 1 maja 2008r. do dnia 1 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. W. (2)

środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 15 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1800 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XVII. w okresie od dnia 1 maja 2008r. do dnia 1 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. S. (1) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 0,25 gram kosztowało 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1200 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XVIII. w okresie od dnia 1 czerwca 2008r. do dnia 5 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. Z. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,5 gram, przy czym 0,5 grama kosztowało 120 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 300 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XIX. w okresie od dnia 1 lutego 2008r. do dnia 26 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił L. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 6,5 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1300 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XX. w okresie od dnia 1 marca 2007r. do dnia 1 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. (3) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 150 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyści majątkową nie mniejszą niż 30000 zł, tj. o przestępstwo z art. 59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXI. w okresie od dnia 1 marca 2008r. do dnia 20 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. T. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2,5 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 500 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXII. w okresie od dnia 1 września 2007r. do dnia 1 marca 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił A. K. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 45 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 60 zł, w wyniku czego osiągnął korzyści majątkową nie mniejszą niż 9000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXIII. w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. F. udzielił M. P. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 0,75 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 60 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 180 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXIV. w okresie od dnia 1 marca 2008r. do dnia 1 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 25 gram, przy czym 0,5 grama kosztowało 100 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 5000 zł., tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXV. w okresie od stycznia 2007r. do dnia maja 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. (2) środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 200 gram, przy czym 1 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 6000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXVI. w okresie od dnia 1 grudnia 2007r. do dnia 1 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. T. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 gramy, przy czym 1 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 60 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXVII. w okresie od dnia 1 maja 2008r. do dnia 26 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił R. Z. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 500 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXVIII. w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do końca kwietnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. P. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,25 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 150 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXIX. w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 25 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił G. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 37.5 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1125 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXX. w nieustalonym okresie początkowym, ale do dnia 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci heroiny o łącznej masie netto 57,52 grama, co może stanowić od 115,04 do 575,20 porcji handlowych narkotyku, które przechowywał w skrytce w piwnicy budynku mieszkalnego przy ul. (...), a następnie polecił ukryć matce-E. B. (1), u której te narkotyki ujawniono w dniu 28 maja 2009r., nadto w dniu 14 stycznia 2009r. w G. posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie netto nie większej niż 71, 42 grama, co może stanowić od 71 do 238 działek, tj. o przestępstwo z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.;

5. P. O. oskarżonego o to, że:

XXXI (LIII). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 13 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środków odurzających osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

XXXII (LIV). w 2008r. do dnia 1 maja 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił L. K. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 0,5 gram kosztował 100 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 2000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXXIII (LV). w okresie od dnia 1 czerwca 2008r. do dnia 1 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił

D. B. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 0,25 gram kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 2000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXXIV (LVI). od września 2008r. do grudnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. Z. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 30 gram, przy czym 0,5 gram kosztował 100 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 6000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXXV (LVII). w marcu 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił L. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 0,25 gram, które kosztowało 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 30 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

6. R. W. oskarżonego o to, że :

XXXVI (LVIII). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środki odurzające osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

XXXVII (LIX). w 2007r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. W. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2,5 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 500 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXXVIII (LX). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 31 stycznia 2007r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 0,5 gram kosztowało 60 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 2400 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XXXIX (LXI). w okresie od dnia 1 października 2006r. do dnia 1 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) udzielił M. F. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10 gram, przy czym 1 gram kosztowało 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 300 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XL (LXII). w okresie od dnia 1 grudnia 2007r. do dnia 1 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) udzielił P. T. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5 gram, przy czym 1 gram kosztowało 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 150 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLI (LXIII). w okresie od dnia 1 września 2008r. do dnia 1 grudnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze S. B. udzielił M. S. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 20 gram, przy czym 0,25 gram kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 2000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLII (LXIV). w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 1 kwietnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. P. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,25 gram, przy czym 0,25 gram kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 250 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLIII (LXV). w dniu 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci amfetaminy o wadze netto 1,40 grama, co stanowiło od 11-17 porcji konsumpcyjnych oraz susz roślinny o łącznej masie netto 0,29 g stanowiący mieszaninę ziela konopi z suszem roślinnym o cechach tytoniu, tj. o przestępstwo z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.;

7. J. F. oskarżonego o to, że:

XLIV (LXVI). w okresie od stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środków odurzających osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

XLV (LXVII). w okresie od lipca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił E. G. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 5 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLVI (LXVIII). w okresie od marca 2008r. do końca października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), M. F. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 gram, przy czym 1 gram kosztowało 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 60 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLVII (LXIX). w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił D. W. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie większej niż 50 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 6000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLVIII (LXX). w okresie od dnia 1 września 2008r. do dnia 5 grudnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu ze S. B., wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. S. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 5 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 50 zł w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej 1000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

XLIX (LXXI). we wrześniu 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. S. (3) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2 gramy, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 400 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

L (LXXII). w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 25 listopada 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił G. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 37,5 gram, w porcjach po 0,25 grama,

w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 6000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LI (LXXIII). w okresie od lipca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. P. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2,5 gram, po 50 zł za 0,25 grama, z czego 0,75 gram udzielił działając wspólnie i w porozumieniu z M. B., w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 500 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LII (LXXIV). w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do dnia 1 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił E. B. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie większej niż 15 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 3000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LIII (LXXV). w okresie od dnia 1 marca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 25 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 5000 zł., tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LIV (LXXVI). w okresie od grudnia 2008r. do 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci amfetaminy o wadze netto 71,94 grama, co stanowiło od 599-899 porcji konsumpcyjnych oraz w postaci żywicy konopi (haszysz) o masie netto 33,22 g, co stanowiło od 332-664 porcji konsumpcyjnych, co stanowi znaczną ilość środków odurzających, tj. o przestępstwo z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

8. D. D. oskarżonego o to, że:

LV (LXXVII). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środków odurzających osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

LVI (LXXVIII). w okresie od dnia 1 marca 2008r. do dnia 1 lipca 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. B. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 50 gram, przy czym 0,5 gram kosztował 100 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 10000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LVII (LXXIX). w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do dnia 19 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. (4) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,75 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 350 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LVIII (LXXX). w okresie od dnia 1 czerwca 2008r. do dnia 15 sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 15 gram, przy czym 0,5 grama kosztowało 60 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 3600 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LIX (LXXXI). w okresie od dnia 1 czerwca 2008r. do dnia 5 sierpnia 2008r. w G. działając wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. Z. środka odurzającego w postaci

heroiny w ilości nie mniejszej niż 30 gram, przy czym 0,5 grama kosztowało 120 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 6000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LX (LXXXII). w okresie od dnia 1 grudnia 2007r. do dnia 8 września 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. B. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 150 gram, przy czym 0,5 grama kosztowało 60 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 30000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXI (LXXXIV). w okresie od dnia 1 marca 2008r. do dnia 23 września 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. W. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 50 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 10000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXII (LXXXV). w okresie od dnia 1 marca 2007r. do dnia 1 października 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. (3) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie większej niż 200 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 40000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXIII (LXXXVI). w okresie od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 1 maja 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił A. K. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 7,5 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 1500 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXIV (LXXXVII). w okresie od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 1 czerwca 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił E. G. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 3,75 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 750 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXV (LXXXVIII). w dniu 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w znacznej ilości w postaci żywicy konopi (haszysz) o masie netto 33,09 g, co stanowiło od 330-661 porcji konsumpcyjnych, tj. o przestępstwo z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

9. K. P. (1) oskarżonego o to, że:

LXVI (LXXXIX). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środków odurzających osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

LXVII (XC). w maju 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił L. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 0,25 gram, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 30 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 15 listopada 2005r. do 27 października 2006r. części kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 15 marca 2005r. (IV K 257/03) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.65 kk;

LXVIII (XCI). w nieustalonej dokładnie dacie, w okresie od czerwca do października 2008r. w G. po uprzednim użyciu przemocy wobec D. B. poprzez uderzenie go nogą w okolice prawego łuku brwiowego i prawej pachwiny, przeszukał odzież pokrzywdzonego, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie większej niż 150 zł oraz papierosów i zapalniczki wartości łącznej 6 zł, czym działał na szkodę w/wymienionego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 15 listopada 2005r. do 27 października 2006r. części kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 15 marca 2005r. (IV K 257/03) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk;

LXIX (XCII). w dniu 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci żywicy konopi (haszysz) o masie netto 0,90 gram, co stanowiło od 9-18 porcji konsumpcyjnych i susz roślinny o masie 0,20 g będący mieszaniną ziela konopi i tytoniu, tj. o przestępstwo z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

10. K. C. oskarżonego o to, że:

LXX (XCIII). w okresie od stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających w ten sposób, że udzielał środków odurzających osobom uzależnionym od nich, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

LXXI (XCIV). w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do końca sierpnia 2008r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. W. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 25 gram, przy czym 0,25 gram kosztował 30 zł, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 5000 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

11. D. J. oskarżonego o to, że:

LXXII (XCVII). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i udzielaniem ich innym osobom, w ten sposób, że dokonywał ważenia i porcjowania środków odurzających znacznej ilości przygotowując je w ten sposób do dalszego wprowadzenia do obrotu i udzielania, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk w zw. z art.57 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

LXXIII (XCVIII). w dniu 14 stycznia 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci heroiny o wadze netto 1,01 grama, co stanowiło od 2-10 porcji konsumpcyjnych, tj. o przestępstwo z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

12. F. S. oskarżonego o to, że :

LXXIV (XCIX). w okresie od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia 8 stycznia 2009r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i udzielaniem ich innym osobom, w ten sposób, że dokonywał ważenia i porcjowania środków odurzających znacznej ilości przygotowując je w ten sposób do dalszego wprowadzenia do obrotu i udzielania, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk w zw. z art.57 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk;

13. A. P. oskarżonego o to, że :

LXXV (CXII). w okresie od maja do dnia 5 sierpnia 2008r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy udzielił E. Z. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 30 gram, przy czym 1 gram kosztował 200 zł w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 6000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od: 8 października 2004r. do 28 kwietnia 2005r., 9 maja 2005r. do 10 maja 2005r., od 3 sierpnia 2005r. do 25 stycznia 2006r., od 9 lutego 2006r. do 16 marca 2006r. części kary (1 rok 1 miesiąc 19 dni) roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego

Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005r. (II K 1042/05) łączącym wyroki Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2005r. (IV K 826/04) za czyn z art.278 § 1 kk i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 maja 2005r. (IV K 53/05) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk;

LXXVI (CXIII). w sierpniu 2008r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy udzielił D. W. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 0,75 gram, przy czym 0,25 grama kosztowało 50 zł w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 375 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od: 8 października 2004r. do 28 kwietnia 2005r., od 9 maja 2005r. do 10 maja 2005r., od 3 sierpnia 2005r. do 25 stycznia 2006r., od 9 lutego 2006r. do 16 marca 2006r. kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005r. (II K 1042/05) łączącym wyroki Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2005r. (IV K 826/04) za czyn z art.278 § 1 kk i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 maja 2005r. (IV K 53/05) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk;

LXXVII (CXIV). w okresie od kwietnia 2007r. do września 2007r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy udzielił P. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 90 gram, przy czym 1 gram kosztował 200 zł w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 18000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od: 8 października 2004r. do 28 kwietnia 2005r., od 9 maja 2005r. do 10 maja 2005r., od 3 sierpnia 2005r. do 25 stycznia 2006r., od 9 lutego 2006r. do 16 marca 2006r. kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005r. (II K 1042/05) łączącym wyroki Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2005r. (IV K 826/04) za czyn z art.278 § 1 kk i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 maja 2005r. (IV K 53/05) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk;

LXXVIII (CXV). w lipcu 2008r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy udzielił P. T. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1,25 gram, przy czym 1 gram kosztował 200 zł w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie mniejszą niż 250 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od: 8 października 2004r. do 28 kwietnia 2005r., od 9 maja 2005r. do 10 maja 2005r., od 3 sierpnia 2005r. do 25 stycznia 2006r., od 9 lutego 2006r. do 16 marca 2006r. kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2005r. (II K 1042/05) łączącym wyroki Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2005r. (IV K 826/04) za czyn z art.278 § 1 kk i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 maja 2005r. (IV K 53/05) za czyn z art.279 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art.59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk;

LXXIX (CXVI). w dniu 20 listopada 2008r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci heroiny o wadze netto 0.90 grama, co stanowiło 4 porcje konsumpcyjne, tj. o przestępstwo z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

14. P. M. oskarżonego o to, że:

LXXX (CXVII). w okresie od dnia 1 stycznia 2008r. do dnia 1 marca 2008r. w G. wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił Ł. H.środki odurzające w postaci 4 gram heroiny za kwotę nie większą 800 zł, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

15. E. B. (1) oskarżonej o to, że:

LXXXI (CXVIII). w dniu 28 maja 2009r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadała środki odurzające w znacznej ilości, w postaci heroiny, o łącznej masie 57,52 grama , co może stanowić od 115,04 do 575,20 porcji handlowych narkotyku (tzw. działek), tj. o przestępstwo z art.62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2015r. w sprawie IV K 49/10:

oskarżonego J. B. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w pkt.I przestępstwa;

oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II przestępstwa, z tym ustaleniem, że wyłączył z opisu czynu kierowanie grupą przestępczą, czyn ten zakwalifikował z art.58 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. III przestępstwa, które zakwalifikował z art.124 ustawy Prawo farmaceutyczne i za to przestępstwo, na podstawie art.124 ustawy z dnia 6 września 2001r. Prawo farmaceutyczne skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art.85 § 1 kk w zw. z art.86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego J. B. jednostkowe kary i orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. IV przestępstwa, z tym ustaleniem, że wyłączył z opisu czynu okres od 7 maja 2007r. do 17 sierpnia 2007r., przestępstwo to zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. V przestępstwa, z tym ustaleniem, że wyłączył z opisu czynu okres od 7 maja 2007r. do 17 sierpnia 2007r. oraz stwierdzenie, że obrót zorganizowany był przez J. B., przestępstwo to zakwalifikował z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. VI, VII i VIII przestępstw, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw oraz że wyłączył z opisu czynu okres od 7 maja 2007r. do 17 sierpnia 2007r., który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

na podstawie art.86 § 1 i 2 kk i art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego M. K. (1) jednostkowe kary i orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 140 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego W. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. IX przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego W. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. X przestępstwa, z tym ustaleniem, że wyłączył z opisu czynu fakt, iż obrót zorganizowany był przez J. B., przestępstwo to zakwalifikował z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego W. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XI przestępstwa, zakwalifikował je z art.197 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.197 § 1 kk, skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności;

oskarżonego W. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. XII i XIII przestępstw, z tym ustaleniem, że stanowią ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.199 § 1 kk i za to, na podstawie art.199 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk, skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego W. C. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XIV przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XV przestępstwa, z tym ustaleniem, że wyłączył z opisu czynu fakt, iż obrót zorganizowany był przez J. B., które zakwalifikował z art.56 ust.1 i 3 Ustawy przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 150 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. XVI-XXIX przestępstw, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXX przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 i 2 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego M. S. (1) jednostkowe kary i orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego P. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXXI przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego P. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. XXXII-XXXV przestępstw, z tym ustaleniem, że udzielił on D. B. co najmniej 0,75 gram heroiny, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 150,-zł. oraz że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk i art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego P. O. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXXVI przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. XXXVII, XXXVIII, XL-XLII przestępstw, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego R. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXXIX przestępstwa;

oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XLIII przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego R. W. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

oskarżonego J. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. XLIV przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego J. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. XLV-LIII przestępstw, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego J. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LIV przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego J. F. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego D. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LV przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego D. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. LVI-LXIV przestępstw, z tym ustaleniem, że w przypadku P. S. korzyść majątkowa była nie mniejsza niż 1.800,-zł., zaś E. B. (2) nie mniejsza niż 18.000,-zł. oraz że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego D. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXV przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego D. D. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXVI przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXVII przestępstwa, które zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art.64 § 1 kk i art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXVIII przestępstwa, które zakwalifikował z art.280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk i za to, na podstawie art.280 § 1 kk w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXIX przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.85 § 1 kk, art.86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego K. P. (1) jednostkowe kary i orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego K. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXX przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

oskarżonego K. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXXI przestępstwa, z tym ustaleniem, że uzyskał korzyść majątkową nie mniejszą niż 3.000,-zł., przestępstwo to zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art.65 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

na podstawie art.85 § 1 kk, art.86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego K. C. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego D. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXXII przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk w zb. z art.57 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk i za to przestępstwo, przy zastosowaniu art.11 § 3 kk, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego D. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie LXXIII. przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo, na podstawie art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.85 § 1 kk, art.86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego D. J. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego F. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXXIV przestępstwa, które zakwalifikował z art.258 § 1 kk w zb. z art.57 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk i za to przestępstwo, przy zastosowaniu art.11 § 3 kk, na podstawie art.258 § 1 kk, skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. LXXV-LXXVIII przestępstw, z tym ustaleniem, że w przypadku D. W. uzyskał korzyść nie mniejszą niż 150,-zł. oraz że stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art.64 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk, art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXXIX przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.86 § 1 kk, art.91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego A. P. jednostkowe kary i orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. LXXX przestępstwa, które zakwalifikował z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo, na podstawie art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.33 § 1, 2, 3 kk, skazał go na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 20,-zł. każda;

oskarżoną E. B. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt.LXXXI przestępstwa, które zakwalifikował z art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał ją na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- J. B. od 14 stycznia 2009r. do 15 czerwca 2009r. oraz od 14 lipca 2012r. do 19 lipca 2013r.,

- M. K. (1) od 14 stycznia 2009r. do 3 marca 2011r. oraz od 3 września 2011 roku do 25 lipca 2013 roku,
- W. C. od 14 stycznia 2009r. do 5 listopada 2013r.,
- M. S. (1) od 14 stycznia 2009r. do 2 sierpnia 2013r.,
- P. O. od dnia 14 stycznia 2009r. do 17 grudnia 2010r. oraz od 31 grudnia 2010r. do 14 czerwca 2012r.,
- R. W. od 14 stycznia 2009r. do 14 czerwca 2012r.,
- J. F. od 14 stycznia 2009r. do 7 kwietnia 2010r. oraz od 24 kwietnia 2010r. do 14 czerwca 2012r.,
- D. D. od 14 stycznia 2009r. do 26 sierpnia 2013r.,
- K. P. (1) od 14 stycznia 2009r. do 14 czerwca 2012r.,
- K. C. od 14 stycznia 2009r. do 1 lutego 2010r. od 26 lutego 2010r. do 7 kwietnia 2010r., od 13 stycznia 2011r. do 14 czerwca 2012r.,
- D. J. od 14 stycznia 2009r. do 1 kwietnia 2010r.,
- F. S. od 14 stycznia 2009r. do 14 kwietnia 2011r.,
- A. P. od 20 listopada 2008r. do 23 września 2009r., od 19 lipca 2011r. do 14 kwietnia 2012r.,
- P. M. od 14 stycznia 2009r. do 14 sierpnia 2009r.,
- E. B. (1) od 28 maja 2009r. do 1 lutego 2011r.;

na podstawie art.70 ust.4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł na rzecz (...) Towarzystwa (...) w W. nawiązki od oskarżonych:

- J. B. w kwocie 5.000,-zł.,
- M. K. (1) w kwocie 8.000,-zł.,
- W. C. w kwocie 5.000,-zł.,
- M. S. (1) 10.000,-zł.,
- P. O. 5.000,-zł.,
- R. W. 5.000,-zł.,
- J. F. 10.000,-zł.,
- D. D. 10.000,-zł.,
- K. P. (1) 5.000,-zł.,
- K. C. 5.000,-zł.,
- D. J. 5.000,-zł.,
- F. S. 5.000,-zł.,
- A. P. 5.000,-zł.,

- P. M. 1.000,-zł.,
- E. B. (1) 5.000,-zł.;

na podstawie art.70 ust.1 i 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art.44 § 2 kk, art.133 Ustawy Prawo farmaceutyczne orzekł przepadek na rzecz skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/818/09 pod poz. 32, 53, 67, 68, 89, 95, 96-100, 134, 135, 136, 157, 158, 162, 164, 170, 174, 175, 176, 181, 182, 183, 185, 186, 187, 201, 204, 218, 219, 222, 239, 240, 241, 243-247, 250-255 oraz opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/863/09 pod poz. 256 oraz zarządził ich zniszczenie;

na podstawie art.626 § 1 kpk w zw. z art.627 kpk, art.633 kpk oraz art.1, art.2 ust.1 pkt 4-6, art.3 ust.1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym także wymierzył opłaty od skarżonych:

- J. B. w kwocie 300,-zł.,
- M. K. (1) w kwocie 960,-zł.,
- W. C. w kwocie 1.400,-zł.,
- M. S. (1) w kwocie 1.600,-zł.,
- P. O. w kwocie 1.200,-zł.,
- R. W. w kwocie 1.200,-zł.,
- J. F. w kwocie 1.400,-zł.,
- D. D. w kwocie 1.400,-zł.,
- K. P. (1) w kwocie 1.000,-zł.,
- K. C. w kwocie 620,-zł.,
- D. J. 400,-zł.,
- F. S. 300,-zł.,
- A. P. 1.200,-zł.,
- P. M. 700,-zł.,
- E. B. (1) 300,-zł.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych: J. B., M. K. (1), W. C., M. S. (1), R. W., J. F., D. D., K. P. (1), D. J., F. S. i P. M..

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżył wyrok w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art.4 kpk, art.5 kpk, art.410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności nie uwzględniając przy ustalaniu stanu faktycznego konsekwentnych, logicznych i niesprzecznych wyjaśnień oskarżonego P. M. oraz zmiennych zeznań Ł. H., w szczególności w sytuacji, gdy świadek ten korzystał z dobrodziejstwa dobrowolnego poddania się karze, stąd jego zeznania powinny być poddane szczególnej analizie i weryfikacji, gdyż

świadek ten mógł chcieć uzyskać lepszą sytuację procesową w celu uzgodnienia swojej kary; wątpliwa jest także okoliczność uzyskania korzyści osobistej czy majątkowej przez oskarżonego P. M., nawet gdyby uznać za wiarygodne zeznania Ł. H.,

2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu P. M. z art 59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji, gdy ewentualnie przy uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu należało go zakwalifikować jako przestępstwa z art.59 ust.3 kk,

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w sytuacji, gdy w chwili zarzucanego mu czynu był osobą nie karaną, sam zarzucany czyn nie był ani drastyczny, jego rozmiar przy założeniu, że oskarżony go w ogóle popełnił był niewielki.

Wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie zmianę kwalifikacji czynu oraz ewentualne złagodzenie kary poprzez zmianę jej rodzaju lub zmniejszenie wymiaru kary pozbawienia wolności i jej warunkowe zawieszenie bądź też uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. J. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości, tj. w pkt. XLIII-XLV zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.410 kpk w zw. z art.424 § 1 kpk, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wynikającej z przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, oparcie rozstrzygnięcia o niepełny materiał dowodowy oraz niepodanie przez Sąd na jakich dowodach została oparta wina oskarżonego, które to uchybienie polegało w szczególności na wadliwej ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego, przesłuchania świadków oraz zgromadzonych dowodów rzeczowych poprzez bezpodstawne przyjęcie, że znalezienie 1,01 grama heroiny w domu oskarżonego pozwalało na przyjęcie, że oskarżony D. J. był członkiem grupy przestępczej, a jego zachowanie polegało na ważeniu i wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków narkotycznych, które to uchybienie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na wadliwym ustaleniu stanu faktycznego polegającym na błędnym uznaniu, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej;

III. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.410 kpk w zw. z art.424 § 1 kpk, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wynikającej z przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, oparcie rozstrzygnięcia o niepełny materiał dowodowy oraz niepodanie przez Sąd na jakich dowodach została oparta wina oskarżonego, które to uchybienie polegało w szczególności na wadliwej ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego oraz z przesłuchania świadków, a także innych dowodów rzeczowych, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że znalezienie 1,01 grama heroiny w domu oskarżonego pozwalało na przyjęcie, że osk. D. J. bezprawnie posiadał narkotyki, podczas gdy z treści wyjaśnień oskarżonego wynika, że narkotyki te należały do ojca oskarżonego, które to uchybienie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na wadliwym ustaleniu, iż oskarżony był w posiadaniu tychże narkotyków w inkryminowanym czasie.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. F. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, w tym: art.424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nie wskazanie powodów, dla których Sąd uznał zeznania świadków obciążających oskarżonego, a wymienionych w treści uzasadnienia wyroku (s.109 uzasadnienia) za wiarygodne, a także przyczyn z których za niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego,

2. naruszenie przepisów postępowania w rozumieniu, tj. art.7 kpk w związku z art.4 kpk poprzez przyjęcie wbrew zasadom zeznania świadków M. P., E. B. (2), E. G., G. S. i M. S. (2) oraz M. F. są w pełni wiarygodne,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że zeznania oskarżonego nie są wiarygodne, podczas gdy konsekwentnie nie przyznawał się on do zarzucanych mu czynów, a materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw do przypisania mu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz dostarczania środków odurzających innym osobom. Błąd ten polega też na przypisaniu mocy dowodowej sprzecznym i wątpliwym zeznaniom świadków, w tym świadków wymienionych powyżej,

3. obrazę prawa materialnego, w tym art.258 § 1 kk oraz art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk poprzez błędne uznanie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzeniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających, a także błędne uznanie, że oskarżony udzielał środków odurzających osobom wymienionym w akcie oskarżenia.

Wniósł o:

1. zmianę skarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. F. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie

2. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w części dotyczącej J. F. i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd 1 instancji w zmienionym składzie.

Obrońca oskarżonego D. D. zaskarżył wyrok w pkt.: XXXI, XXXII, XXXIII, XXXIV, LIII i LV zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym uznaniu:

- że oskarżony D. D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił środka odurzającego w postaci heroiny osobom wskazanym w postawionych mu aktem oskarżenia zarzutach,

- że oskarżony w okresie od 1.01.2007 r. do dnia 8.01.2009r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art.7 kpk, art.410 kpk, art.424 § 1 kpk poprzez:

- nie dokonanie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji:

- bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań świadków, którym oskarżony D. D. zgodnie z wyrokiem miał sprzedawać heroinę, mimo że w sprawie zachodziły okoliczności jednoznacznie podważające wiarygodność tychże osób, będących osobami uzależnionymi od narkotyków,

- bezpodstawne uznanie, że oskarżony D. D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mimo że okoliczności sprawy wskazują, iż grupa taka nie istniała,

- bezpodstawne zakwestionowanie wyjaśnień oskarżonego D. D. konsekwentnie nie przyznającego się do winy odnośnie brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i odnośnie sprzedaży heroiny,

- nie dokonanie w uzasadnieniu wyroku analizy zeznań świadków, którym oskarżony D. D. zgodnie z wyrokiem miał sprzedawać heroinę,

- nie należyte wyjaśnienie, na jakiej podstawie Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony D. D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

b) art.7 kpk, art.410 kpk, art.167 kpk poprzez bezpodstawne nieuwzględnienie wniosków oskarżonego D. D. odnośnie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego do spraw fonoskopii, mimo że oskarżony oświadczył na rozprawie, że jego głos nie mógł zostać zarejestrowany,

c) art.7 kpk, art.410 kpk oraz art.19 ust. 1, 2 i 3 ustawy o Policji poprzez bezpodstawne uznanie za dowód i ujawnienie w toku procesu materiałów uzyskanych operacyjnie w postaci rozmów telefonicznych, mimo że materiały te zostały uzyskane wbrew obowiązującym procedurom.

Wniósł o zmianę wyroku w pkt. XXXIII poprzez wymierzenie oskarżonemu nowej łagodnej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz o uchylenie wyroku w pozostałej zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego F. S. zaskarżył wyrok w całości w pkt.: XLVI, LII, LIII i LV w odniesieniu do tego oskarżonego zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że oskarżony F. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w ten sposób, że dokonywał porcjowania i ważenia środków odurzających znacznej ilości przygotowując je w ten sposób do dalszego wprowadzania do obrotu i udzielania - w szczególności w sytuacji, kiedy:

- oskarżony nie został rozpoznany przez żadnego ze świadków jako osoba, która sprzedawała (rozprowadzała) środki odurzające, bądź jako osoba, która była widywana przez świadków w obecności pozostałych oskarżonych,

- podczas przeszukiwania mieszkania zajmowanego przez F. S. nie znaleziono jakichkolwiek ilości środków odurzających, bądź sprzętów służących do ich ważenia, czy porcjowania (waga, torebki foliowe, etc.),

- żaden z oskarżonych nie wskazywał, aby z oskarżonym łączyło go więcej niż luźna znajomość wynikająca z faktu wspólnego zamieszkiwania w tej samej dzielnicy oraz grywania w przeszłości w piłkę nożną,

- z analizy zabezpieczonego telefonu i połączeń z karty SIM należących do F. S., nie wynika, aby F. S. miał jakikolwiek kontakt z pozostałymi oskarżonymi (połączenia telefoniczne, wiadomości SMS), natomiast z ujawnionych kontaktów F. S. z D. J. wynika jedynie, że po pierwsze kontakty miały charakter sporadyczny, po drugie, nie dotyczyły w żaden sposób udziału w grupie przestępczej, czy obrotu środkami odurzającymi,

- oskarżony nie obejmował swoją świadomością faktu, że może brać udział w zorganizowanej grupie przestępczej poprzez utrzymywanie sporadycznego kontaktu z D. J., czy poprzez granie czasami w piłkę nożną z innymi oskarżonymi,\;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci naruszenia przepisu art.7 kpk w zw. z art.410 kpk i art.424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez:

a) błędną, dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań wszystkich świadków zeznających w postępowaniu przed Sadem I instancji, polegającą na wyprowadzaniu sprzecznych z prawidłowym rozumowaniem oraz niepopartych treścią zeznań świadków wniosków co do udziału oskarżonego F. S. w zorganizowanej grupie przestępczej, ważenia i porcjowania środków odurzających celem ich późniejszego wprowadzania do obrotu - w sytuacji, gdy z zeznań tych wynika, że świadkowie nie rozpoznali oskarżonego jako osoby, która brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ważyła czy porcjowała środki odurzające, by następnie wprowadzić je do obrotu,

b) błędną, dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień pozostałych oskarżonych, polegającą na wyprowadzaniu sprzecznych z prawidłowym rozumowaniem oraz niepopartych treścią wyjaśnień oskarżonych wniosków co do udziału oskarżonego F. S. w zorganizowanej grupie przestępczej, ważenia i porcjowania środków odurzających celem ich późniejszego wprowadzania do obrotu - w sytuacji, gdy z wyjaśnień tych wynika, że F. S. łączyła z niektórymi oskarżonymi tylko luźna znajomość, natomiast relacja oskarżonego z D. J. nie miała charakteru przestępczego, lecz

wynikała ze względów rodzinnych i niezwiązanych z jakimkolwiek udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, czy ważeniem i porcjowaniem środków odurzających,

c) błędną, dowolną, a nie swobodną ocenę połączeń i kontaktów zarejestrowanych na karcie SIM oskarżonego F. S., polegającą na wyprowadzaniu sprzecznych z prawidłowym rozumowaniem oraz niepopartych treścią zarejestrowanych materiałów wniosków w zakresie kontaktu z pozostałymi oskarżonymi, w szczególności kontaktu z D. J. - w sytuacji, gdy z zarejestrowanych materiałów wynika jedynie, że oskarżony miał numery telefonów do niektórych oskarżonych, ale się z nimi nie kontaktował, natomiast z D. J. kontaktował się sporadycznie i jedynie w związku ze sprawami rodzinnymi.

Wniósł o:

1. zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od postawionych mu zarzutów, ewentualnie o:
2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w zmienionym składzie.

Obrońca oskarżonego J. B. zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego za winnego, tj. w pkt.: II, III, IV, LIII i LV, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

a) art.7 kpk w zw. z art.4 kpk przejawiające się w dokonaniu sprzecznej z zasadami prawidłowego i logicznego rozumowania ocenie zeznań Ł. H., skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego, iż oskarżony J. B. udzielił świadkowi środka odurzającego,

b) art.171 § 5 kpk polegającą na uznaniu za dowód zeznań świadków złożonych w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi;

c) art.193 § 1 kpk w zw. z art.4 kpk i art.167 § 1 kpk, polegającą na niedopuszczeniu dowodu z opinii biegłych toksykologów na okoliczność stanu świadków w chwili składania zeznań, podczas, gdy wymaga to wiadomości specjalnych oraz wykracza poza zakres wiedzy biegłego z zakresu psychologii;

d) art.410 kpk w zw. z art.92 kpk, art.4 kpk. i art.193 § 1 kpk, polegającą na uznaniu substancji za narkotyczną w sytuacji, gdy brak dowodów rzeczowych i skorelowanej z nimi opinii biegłych uniemożliwia stwierdzenie wypełnienia przesłanek przestępstwa z art.58 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

e) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art.424 § 1 pkt. 1 i pkt 2 kpk polegającą na sformułowaniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający sformułowanym w tym przepisie wymogom, co uniemożliwia weryfikację toku wnioskowania Sądu Okręgowego oraz kontrolę instancyjną;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art.65 § 1 kk polegającą na zakwalifikowaniu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.I wyroku w związku z przywołanym przepisem, podczas, gdy z opisu przestępstwa nie wynika że zostało ono popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej lub, że oskarżony uczynił sobie z niego stałe źródło dochodu, względnie, że ma ono charakter terrorystyczny;

b) art.124 Ustawy prawo farmaceutyczne polegającą na uznaniu, że oskarżony wypełnił znamiona posiadania w celu wyprowadzenia produktu leczniczego do obrotu;

c) art.4 pkt. 25 i 26 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na uznaniu za środek odurzający „tabletek extasy” podczas, gdy jest to substancja nieznaną ustawie.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do oskarżonego J. B. poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w pkt.: XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX, LII, LV zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art.7 kpk poprzez dokonanie w sposób dowolny oceny wiarygodności dowodów w postaci :

a) wyjaśnień oskarżonego w takim zakresie w jakim Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych aktem oskarżenia czynów, a także w zakresie twierdzenia oskarżonego, że posiadane i zabezpieczone u niego środki odurzające w postaci żywicy konopi (haszysz) o masie 0,90 grama oraz susz roślinny o masie 0,20 gram posiadał na użytek własny,

b) zeznań świadków: L. M., Ł. H., D. B. i K. M. w takim zakresie w jakim Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków i na ich podstawie ustalił, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem,

c) opinii z badań DNA oraz protokołu oględzin telefonu komórkowego oskarżonego w takim zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, że są to dowody obciążające oskarżonego,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

a) przyjęciu, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających osobom uzależnionym, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie takiego wniosku,

b) ustaleniu, że oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił L. M. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 0,25 gram, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 30 zł, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie takiego wniosku,

c) ustaleniu, że oskarżony użył przemocy wobec D. B. poprzez uderzenie go nogą w okolice prawego łuku brwiowego i prawej pachwiny, przeszukał odzież w/w. a następnie dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 150 zł oraz papierosów i zapalniczki o łącznej wartości 6 zł, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie takiego wniosku,

d) nie przyjęciu, że posiadane przez oskarżonego środki odurzające w postaci żywicy konopi (haszysz) o masie 0.90 gram oraz susz roślinny o masie 0,20 g oskarżony posiadał na użytek własny, a także nie przyjęciu, że posiadanie w/w środków odurzających przez oskarżonego na własny użytek nie wypełnia znamion przypadku mniejszej wagi kwalifikowanego z art.62 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary za czyn opisany w punkcie XXXVIII wyroku poprzez wymierzenie za ten czyn kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy posiadanie niewielkiej ilości środków odurzających na własny użytek przez oskarżonego, jak również zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w szczególności przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu uzasadniają wymierzenie znacznie łagodniejszej kary, niezależnie od tego za wymierzeniem łagodniejszej kary przemawia ewentualna zmieniona kwalifikacja czynu na przypadek mniejszej wagi z art.62 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXXV, XXXVI, XXXVII poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz w pkt. XXXVIII poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art.62

ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na art.62 ust.3 w/w ustawy oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej za ten czyn, nadto o uchylenie pkt XXXIX wyroku.

Wniósł nadto o zasądzenie kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, oświadczając że nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części, oraz że jest podatnikiem podatku VAT.

Obrońca oskarżonego W. C. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia - art.410 kpk w zw. z art.7 kpk poprzez wybitnie jednostronną ocenę materiału dowodowego i oparcie się wyłącznie na zeznaniach uzależnionych od heroiny świadków - M. K. (3), A. K., M. P. i A. M., podczas gdy wnikliwa ocena wszystkich zebranych dowodów świadczy o braku winy oskarżonego,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości związanych z zeznaniami świadków: M. K. (3), A. K., M. P. i A. M. na niekorzyść oskarżonego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu mylnej konkluzji o udziale oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej i uczestnictwie w obrocie środkami odurzającymi, kiedy to właściwa ocena całości materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie mu winy,

Jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa zgwałcenia na szkodę pokrzywdzonej M. K. (3), kiedy to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że co najwyżej mógł on swoim zachowaniem wypełnić znamiona czynu z art.199 § 1 kk

Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego R. W. zaskarżyła wyrok w pkt. XXII i XXIII co do winy, w pkt. XXVI co do kary łącznej, w pkt LIII oraz w pkt LV zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że w okresie od stycznia 2007r. do stycznia 2009r. oskarżony uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wprowadzanie do obrotu i udzielanie środków odurzających oraz że w tym samym czasie udzielał środki odurzające osobom uzależnionym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia art.7 kpk, art.4 kpk, art.424 § 1 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków M. S. (2), P. T. (1), P. S., P. W. (2), K. P. (2) i Ł. H. na okoliczność identyfikacji osób udzielających im środków odurzających, okresu czasu oraz ilości udostępnianych środków odurzających, nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego wniosków z opinii sądowno - psychiatrycznej wskazującej na występowanie u oskarżonego uzależnienia mieszanego od środków psychoaktywnych oraz wyjaśnień oskarżonego na okoliczność charakteru znajomości z współoskarżonymi,

- art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości,

- art.70 ust.5 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez orzeczenie nawiązki od oskarżonego skazanego za czyn z art.62 ust.1 w/w ustawy, w sytuacji gdy jest on osobą uzależnioną.

Wniosła o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów w pkt XXII, XXIII wyroku oraz uchylenie wyroku w pkt XXVI w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej, w pkt LIII w części dotyczącej zasądzenie nawiazki w kwocie 5.000,-zł. od oskarżonego, w pkt LV w części zasądzającej od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego w całości zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art.7 kpk, art.410 kpk, art.424 § 1 pkt 1 kpk wyrażającą się w jednostronnej i powierzchownej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparciu rozstrzygnięcia na sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ustaleniach, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne ustalenie, że oskarżony M. K. (1) działał w okresie od stycznia 2007r. do 6 maja 2007r. oraz od dnia 18 sierpnia 2007r. do 13 stycznia 2009r. w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających, w ten sposób, że zajmował się dystrybucją środków odurzających wśród innych podległych mu osób rozprowadzających, udzielaniem ich. rozliczaniem zysków z obrotu narkotykami oraz podporządkowaniem podległych mu osób, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy temu przeczy, nadto bez wskazania rodzaju środków odurzających jakie rzekomo miał oskarżony wprowadzić do obrotu, hierarchii grupy, podziału ról, sposobu rozliczania zysków, stopnia zorganizowania i podporządkowania, braku stanowiska co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. K. (1) oraz pozostałych współoskarżonych świadczących o niewinności oskarżonego i nieistnieniu rzekomej grupy, braku uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a dotyczących okoliczności, iż świadkowie nie widzieli, aby oskarżony wchodził do komórki przy ul. (...) w G., braku wskazania treści korespondencji między oskarżonymi rzekomo świadczącej o przynależności do grupy, a także przyjęciu zeznań świadka K. w zakresie ustaleń dotyczących istnienia grupy za wyczerpujące i logiczne, w sytuacji gdy zasady logicznego rozumowania temu przeczą, pobieżne i lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia odnośnie rozważań Sądu rneriti prowadzących do wydania wyroku skazującego oskarżonego M. K. (1) przy jednoczesnym braku jednoznacznego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach,

2. art.7 kpk poprzez uznanie, w sposób dowolny a nie swobodny, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia z jednoczesnym wyłączeniem z opisu czynu okresu od dnia 7 maja 2007r. do 17 sierpnia 2007r. oraz stwierdzenia, że obrót był zorganizowany przez J. B. i przyjęciu, że oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi (bez wskazania o jakie konkretnie substancje chodzi) w ilości nie mniejszej niż 2236,25 gram osiągając korzyść majątkową nie większą niż 447250,-zł. w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy temu przeczy;

II błąd w ustaleniach taktycznych przyjętych za jego podstawę i mającą wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie niezgodne z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a wyrażające się tym, że oskarżony udzielił M. F., K. oraz T. (1) środka odurzającego w okresie od dnia 1 października 2006r. do 1 października 2008r. działając przy tym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji gdy dowody temu przeczą.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. K. (1) poprzez uniewinnienie go od wszystkich zarzucanych mu czynów a nadto o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku według norm prawem przepisanych oświadczając, że jest podatnikiem podatku VAT.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. obrazę prawa materialnego w postaci przepisów z art.56 ust.3 i art.59 ust.1 oraz art.62 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani poprzez zakwalifikowanie tego samego zachowania zarzuconemu jako równocześnie wyczerpującego znamiona trzech odrębnych przestępstw opisanych w wymienionych wyżej przepisach podczas gdy mogło ono wyczerpać znamiona jedynie jednego z nich;

2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu postępowania w postaci art.7 kpk poprzez uznanie za nie wiarygodne zasadniczej części wyjaśnień oskarżonego oraz wyjaśnień współpodejrzanych dotyczących okoliczności i charakteru ich wzajemnej znajomości oraz relacji ich łączących pomimo braku ku temu podstaw faktycznych i wyeliminowanie z tego powodu wymienionych dowodów z grupy dowodów stanowiących podstawę istotnych ustaleń faktycznych;

3. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art.7 kpk i art.171 § 7 kpk poprzez uznanie za wiarygodne i nadające się do dokonywania poprawnych ustaleń faktycznych zeznań P. W. (2), M. S. (1), E. Z., M. K. (3), A. K., M. P., P. T. (2), K. M., P. T. (1), M. K. (2), K. P. (2), L. M. dotyczących w szczególności określenia ilości i wartości udzielonych im przez oskarżonego środków odurzających pomimo braku ku temu podstaw i dokonanie na ich podstawie istotnych ustaleń faktycznych;

4. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu postępowania w postaci art.424 § 1 kpk poprzez całkowite zaniechanie przedstawienia w uzasadnieniu wyroku podstawy oraz metody dokonania wyliczeń ilościowych przypisanych oskarżonemu w wyroku poszczególnych środków odurzających i przez to uniemożliwienie oceny ich poprawności;

5. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu postępowania w postaci art. 424 § 2 kpk poprzez całkowicie pozbawione cech niezbędnego zindywidualizowania zbiorowe - w odniesieniu do wszystkich oskarżonych - przytoczenie okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary i przez to uniemożliwienie oceny zasadności wymierzonych kar i nawiązki;

6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu, że zabezpieczony w toku procesu materiał dowodowy daje dostateczne podstawy do przyjęcia, iż oskarżony wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w okresie od 1 stycznia 2007r. do 13 stycznia 2009r., działając w ramach tej grupy uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w ilości nie większej niż 2 236,25 g, co stanowiło znaczną ilość w rozumieniu Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez przekazywanie ich podległym mu w strukturze przestępczej ustalonym osobom, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową nie większą niż 447 250 zł jak również, że w tym samym czasie P. W. (2), M. S. (1), E. Z., M. K. (3), A. K., M. P., P. T. (2), K. M., P. T. (1), M. K. (2), K. P. (2), L. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w łącznej kwocie nie mniejszej 57 115 zł, udzielił środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej 305 g., amfetaminy w łącznej ilości mniejszej 200 g. i marihuany w łącznej ilości mniejszej 2 g.;

7. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej sześciu lat pozbawienia wolności oraz grzywny 250 stawek dziennych po 20 złotych każda w stosunku do rzeczywistego stopnia społecznej szkodliwości jego czynów oraz do młodego wieku, a także niekaralności.

Wniósł o chylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem zasadności przytoczonych wyżej zarzutów.

Wyrok w odniesieniu do oskarżonych: P. O., K. C., A. P. i E. B. (1) uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Część apelacji wywiedzionych w powyższej sprawie okazało się zasadnych, co najmniej w pewnym zakresie, co skutkowało częściową zmianą lub uchycieniem zaskarżonego orzeczenia. Niektóre z wywiedzionych środków odwoławczych okazały się natomiast niezasadne i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, że nie zostały złożone wnioski o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji dotyczące oskarżonych: D. J. i M. S. (1), skutecznie wniosku o uzasadnienie nie złożył również oskarżyciel publiczny, sąd ten sporządził pisemne uzasadnienie swojego orzeczenia jedynie w zakresie dotyczącym tych oskarżonych, co do których wpłynęły wnioski o uzasadnienie oraz w części, w której był do tego zobligowany z urzędu z uwagi na treść przepisu art.457 § 2 kpk.

Przed odniesieniem się do zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach sąd odwoławczy poczyni kilka uwag natury ogólnej związanych z zarzutami dotyczącymi obrazy art.4 kpk, art.5 § 2 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk, art.424 kpk, błędów w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary, gdyż zarzuty te podnoszone są w zasadzie przez wszystkich apelujących.

Ustosunkowując się do zarzutu obrazy przepisów postępowania a w konsekwencji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od zgodnego z przepisami postępowania karnego przeprowadzenia dowodów oraz od prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Podstawę zatem wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd ma obowiązek badania i uwzględnienia w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów przekonanie co do jego winy w zakresie przypisanych mu czynów powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie winno tym samym wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśniać wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, że Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów określonych w art.7 kpk. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu, a w których zarzuty apelacji okazały się chybione. Wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych Sąd Okręgowy w tym zakresie dokonał całościowej i swobodnej, a nie dowolnej oceny materiału dowodowego, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami oraz z uwzględnieniem zasad logicznego myślenia. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie wykracza poza granice określone w art.7 kpk, w szczególności nie nosi cech dowolności czy powierzchowności. Ocena ta jako logiczna, zgodna ze wskazaniami doświadczenia życiowego i przekonująco umotywowana zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego. Konkluzja powyższa ma istotne znaczenie jeśli zważyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art.438 pkt.3 kpk tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych (por. utrwalone i nadal aktualne stanowisko Sądu Najwyższego: wyrok w sprawie II KR 355/74 OSNPG 1975, poz.84, wyrok w sprawie KR 1974 OSNKW 1975, poz.58). Należy stwierdzić, iż Sąd orzekający po prawidłowym, w zakresie w jakim zarzuty apelacji okazały się bezzasadne, przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w jasnym i przekonującym uzasadnieniu. Nie doszło zatem również do obrazy art.4 kpk, art.410 kpk i art.424 kpk.

W zakresie w jakim Sąd Apelacyjny uznał słuszność przypisania winy oskarżonemu nie sposób podzielić stanowiska ich obrońców, że ustalenie winy oskarżonych w popełnieniu przestępstw nastąpiło na skutek dowolnej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji i naruszenia zasady in dubio pro reo. Zarzuty obrońców – zdaniem Sądu Apelacyjnego – sprowadzają się jedynie do samej tylko polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Wskazana zasada nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia przepisu art.5 § 2 kpk, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. W szczególności jest to widoczne w następującym poglądzie Sądu Najwyższego: „Zasada in dubio pro reo odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka

wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. w sprawie WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Przede wszystkim należy bowiem podnieść, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz że za nietrafną należy uznać interpretację zasady in dubio pro reo, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nr 3/2010). Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelujących jakoby Sąd I instancji rozstrzygnął nie dające się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, którym prawomocnie już przypisano winę. Sąd Okręgowy bowiem w tym zakresie całkowicie wyczerpał inicjatywę dowodową aby ustalić fakty zgodnie z rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnił nasuwające się w tym zakresie wątpliwości. Znalazło to nadto odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku stanowiącym umotywowanie wyroku – zawiera ono analizę wszystkich przeprowadzonych dowodów. Jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim przypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2005r. w sprawie KK 257/04, OSNKW 2005/9/86). W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania, w zakresie w jakim Sąd Apelacyjny uznał słuszność przypisania winy oskarżonym, Sąd I instancji dokonał stanowczych ustaleń. Dlatego też zarzut naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk należy uznać za bezzasadny.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym. Zmiany dokonane przez Sąd Apelacyjny w zakresie wymierzonych kar związane były bowiem jedynie ze zmianą opisu czynu lub uchyleniem orzeczenia w pewnym zakresie i związaną z tym koniecznością ukształtowania na nowo kar łącznych. Orzeczenie o karach Sąd Okręgowy uzasadnił wskazując na wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające mające wpływ na ich wysokość. Wskazać należy, że bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Odnośnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego J. B..

Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. uniewinnienia w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt. II zaskarżonego orzeczenia nie przyniosły zarzuty sformułowane w tym zakresie. Skutkowały one jedynie zmianą

wyroku w omawianej części. Nie ma racji apelujący zarzucając Sądowi Okręgowemu dowolną oraz nieobiektywną ocenę dowodu w postaci zeznań świadka Ł. H.. Na wstępie podkreślenia wymaga, że ocena zeznań tego świadka dokonana przez inny organ procesowy w zakresie innych zarzutów (skarżący podnosi, że część zeznań tego świadka została uznana przez Prokuraturę za niewiarygodną i postępowanie w tym zakresie zostało umorzone - str.4 apelacji) nie ma żadnego znaczenia dla oceny jakiej dokonał Sąd Okręgowy orzekający w przemiotowej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt.II zaskarżonego orzeczenia. Całkowicie chybionym jest również zarzut braku konsekwencji zeznań świadka Ł. H. związanych z omawianym czynem. Wskazać bowiem należy, że już podczas pierwszego przesłuchania świadek zeznał, że kiedy chciał kupić heroinę oskarżony J. B. powiedział, że dysponuje tabletkami extazy (k.239-240 akt sprawy). Fakt, że na polecenie oskarżonego J. B. przekazał mu te tabletki oskarżony M. S. (1) (dawniej B.) potwierdził podczas konfrontacji z oskarżonym J. B. (k.5424, 5425 akt sprawy) oraz w toku kolejnych przesłuchań (k.4129, 12182v, 12481, 13418v akt sprawy). Nie jest tak jak twierdzi skarżący, że świadek zeznał jakoby heroina działała na niego jak tabletki extazy (str.4 apelacji). Zeznał bowiem całkowicie odmiennie, że heroina działa inaczej niż tabletki extazy (k.12481v akt sprawy). Nie jest również prawdziwe twierdzenie skarżącego, że świadek podawał dwie wersje dotyczące przekazania tabletek (nie wskazuje jakie to są wersje). Ł. H. bowiem konsekwentnie zeznał, że na polecenie oskarżonego J. B. fizycznie przekazał mu je oskarżony M. S. (1) (poprzednio B.). Powołując się na sprzeczność zeznań świadka Ł. H. z dowodami o charakterze obiektywnym, tj. dokumentami zebranymi na wniosek oskarżonego w aktach sprawy skarżący nie wskazuje na te dowody, co uniemożliwia Sądowi Apelacyjnemu wypowiedzenie się w tej kwestii. Okoliczność, że dowód w postaci zeznań świadka Ł. H. jest jedynym nie przesądza, iż nie może zostać uznany za wiarygodny i stanowiący podstawę skazania. Został bowiem oceniony zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, której to oceny skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym skutecznie nie podważył. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazanie, że M. B. (obecnie S.) nie został oskarżony o przekazanie tych tabletek. Oskarżony ten - jak ustalił Sąd Okręgowy w oparciu o zeznania Ł. H. - jedynie fizycznie, na polecenie oskarżonego J. B. przekazał te tabletki świadkowi. Udzielającym ich zatem był oskarżony J. B., nie zaś M. S. (1) (poprzednio B.). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że nawet jeżeli istniałyby (a nie istniały) w omawianej kwestii podstawy do postawienia zarzutu M. S. (1) a nie doszłoby do ich postawienia to w żaden sposób nie zwalnia to od odpowiedzialności oskarżonego J. B., który udzielił, w rozumieniu art.58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tabletek extazy Ł. H.. Nadto zarzut w tym zakresie sformułowany jest nie do końca jasno, gdyż myśl autora jest przerywana w pół zdania (str.4 apelacji), co uniemożliwia Sądowi II instancji jego szerszą ocenę.

Całkowicie chybiony jest zarzut obrazy art.171 § 5 kpk. Na wstępie podkreślenia wymaga, że skarżący nie sprecyzował którego z przesłuchanych w sprawie świadków dotyczy ten zarzut. Apelujący wskazuje ogólnie na "znaczną część świadków" (str.5 apelacji) całkowicie pomijając kwestię zakresu zaskarżenia. Podkreślenia bowiem wymaga, że w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu J. B. w zaskarżonym orzeczeniu świadkiem był jedynie Ł. H. w zakresie czynu przypisanego w pkt. II zaskarżonego orzeczenia. W zakresie zaś pkt. III wyroku (art.124 prawa farmaceutycznego) nie byli przesłuchiwanymi świadkami. Powoływanie się zatem na zeznania świadka (niewskazanego z imienia i nazwiska), który miał być przesłuchiwany pod wpływem metadonu nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego efektu. Nie ma jednocześnie jakichkolwiek podstaw (skarżący również ich nie formułuje) do uznania aby doszło do nieprawidłowości przy przesłuchaniu Ł. H.. Na marginesie zatem należy wskazać, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że w przedmiotowej sprawie, w szczególności w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu J. B., doszło do obrazy art.171 § 5 kpk. Skarżący nie wykazał bowiem (a sąd odwoławczy tego nie stwierdza) aby przesłuchujący wpływali na wypowiedzi osób przesłuchiowanych za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej (pkt.1 wskazanego przepisu) lub stosowali hipnozę albo środki chemiczne lub techniczne wpływające na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mające na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem (pkt.2).

Z tych samych względów, tj. braku wskazania przesłuchania których świadków (związanych z czynami przypisanymi oskarżonemu J. B.) dotyczy, chybiony jest zarzut braku powołania biegłego toksykologa; nie doszło zatem do obrazy art.193 § 1 kpk w zw. z art.4 kpk i art.167 § 1 kpk. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że przepis art.192 § 2 kpk daje podstawy do przesłuchania w obecności psychologa świadka, co do którego istnieje wątpliwość w zakresie jego zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń.

Nie doszło również - wbrew twierdzeniom skarżącego - do obrazy art.410 kpk w zw. z art.92 kpk, art.4 kpk i art.193 § 1 kpk poprzez brak opinii biegłego w kwestii składu tabletek extazy. Na wstępie marginalnie jedynie wskazać należy na zbędność podniesienia zarzutu obrazy art.92 kpk przy skarżeniu orzeczenia w formie wyroku. Przepis ten bowiem odnosi się do wszystkich orzeczeń, podczas gdy wyroku dotyczy przepis art.410 kpk. Był on zatem wystarczający w zakresie sformułowania tego zarzutu. Na wstępie podkreślenia wymaga, że tabletki extazy, których udzielenie przypisano oskarżonemu J. B. nie stanowią "substancji nigdy nie przebadanej", "wirtualnego narkotyku". Tabletki extazy bowiem to 3,4-metylenodioksymetamfetamina (MDMA), która umieszczona jest w załącznikach do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie doszło zatem do obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art.4 pkt 25 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Okoliczność, że nie zabezpieczono tych tabletek w toku postępowania w niniejszej sprawie nie implikuje uniewinnienia oskarżonego, skoro Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania świadka Ł. H., któremu oskarżony J. B. tabletek tych udzielił. Jak już wyżej wskazano, Sąd Apelacyjny aprobejuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności tego dowodu, zarówno w odniesieniu do tego kto mu tych tabletek udzielił, jak i jaki miały one na niego wpływ. Całkowicie niezrozumiałe jest odwoływanie się do pojęcia narkotyku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt.III zaskarżonego orzeczenia (ostatni akapit na str.6 apelcji). Ten punkt wyroku dotyczy bowiem przechowywania w celu wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych bez stosownego pozwolenia i nie jest w żaden sposób związany zarówno z Ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i zarzutami postawionymi współoskarżonemu W. C..

Lakoniczność zarzutu dotyczącego obrazy art.424 kpk powoduje, że uchyla się on w istocie spod kontroli instancyjnej. Wskazać bowiem należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt. II ustalono zarówno stan faktyczny, jak i wyjaśniono powody zastosowania przepisu art.58 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. We wskazanych zatem kwestiach zarzut ten jest bezzasadny.

Rację natomiast ma skarżący podnosząc w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt. II zaskarżonego orzeczenia, że tabletki extazy, czyli 3,4-metylenodioksymetamfetamina (MDMA) nie są środkiem odurzającym (o jakim mowa w przepisie art.4 pkt 26 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) a stanowią substancję psychotropową (art.4 pkt 25 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Wynika to wprost z Lp. 62 załącznika nr 2 do Ustawy z dnia 29.07.205r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Rację ma również skarżący, że doszło do obrazy prawa materialnego, tj. art.65 § 1 kk poprzez jego zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt. II zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy bowiem uniewinniając tego oskarżonego od zarzutu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą nie przypisał mu również działania w ramach tej grupy (ani innych przesłanek z art.65 § 1 kk) a orzeczenie nie zostało w tym zakresie zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. W związku z powyższym rację ma skarżący, że zastosowanie art.65 § 1 kk jako elementu kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt. II wyroku nie znajduje uzasadnienia.

Z uwagi na powyższej Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt. II w ten sposób, iż ustalił, że tabletki extazy stanowią substancję psychotropową, nadto z opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia wyeliminował określenie "działając w zorganizowanej grupie przestępczej", z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował art.65 par.1 kk. Taka zmiana w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu skutkować musiała obniżeniem kary orzeczonej za ten czyn, gdyż działanie w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Mając na uwadze zasady wymierzania kar określone w przepisie art.53 § 1 i 2 kk Sąd II instancji uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz mającą na względzie prewencję szczególną i ogólną będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Trafny okazał się również zarzut dotyczący pkt. III zaskarżonego orzeczenia. Istotnie doszło bowiem w tym zakresie do obrazy prawa materialnego, tj. art.124 ustawy Prawo farmaceutyczne poprzez jego zastosowanie. Na wstępie podkreślenia wymaga, że kwestia kluczowa dla ustalenia czy doszło do popełnienia wskazanego przestępstwa pozostała w zasadzie poza sferą rozważań Sądu Okręgowego. Kluczowym zaś dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego w omawianym zakresie było ustalenie czy jest on podmiotem, który bez wymaganego pozwolenia pierwotnie czy wtórnie wprowadza (lub przechowuje w celu wprowadzenia) do obrotu opisane w zarzucie środki

lecznicze. Trafnie Sąd I instancji ocenił, że ilość zabezpieczonych u oskarżonego J. B. tabletek w kontekście wskazań ich użycia i terminu przydatności do spożycia wskazuje, że nie były one - wbrew twierdzeniom oskarżonego (k.6277, 10220v akt sprawy) - przeznaczone tylko na jego własny użytek, a co za tym idzie - oskarżony zamierzał je wprowadzić do obrotu. Zarzuty apelacji w tym zakresie są zatem chybione. Istotę jednak przestępstwa z art.124 ustawy Prawo Farmaceutyczne stanowi pierwotne wprowadzenie do obrotu środków leczniczych bez wymaganego pozwolenia, czego oskarżonemu J. B. nie udowodniono. Podkreślenia wymaga, że składając wyjaśnienia w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony ten podał, że przedmiotowe tabletki kupił od osoby trzeciej (Chińczyka) na jednym z g. targowisk (k.10220v akt sprawy). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie odniósł się do tych wyjaśnień i nie wskazał jakiegokolwiek dowodu (a Sąd Apelacyjny również go nie dostrzegł zapoznając się z aktami sprawy), który mógłby skutecznie podważyć wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w tej części i stanowić podstawę do skazania go za czyn zarzucony mu w pkt.III aktu oskarżenia. Należy zatem przyjąć, że oskarżony J. B. nie jest podmiotem, któremu można przypisać pierwotne wprowadzenie do obrotu środków leczniczych bez wymaganego pozwolenia a jedynie przechowywanie w celu wtórnego wprowadzenia ich do obrotu. Sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie podziela zaś utrwalony w orzecznictwie (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2005r. w sprawie I KZP 29/05; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r. w sprawie I KZP 13/05, OSNKW 2005/6/50; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.02.2014r. w sprawie V KK 272/13) pogląd, że wtórny obrót środkami farmaceutycznymi bez stosownego pozwolenia nie jest penalizowany. Sprawcą czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu, czy też przechowywania w celu wprowadzenia do obrotu może być tylko osoba, która pierwotnie wprowadziła towar do obrotu, gdyż w tym pojęciu nie mieszczą się kolejne transakcje. Nie jest więc karalny sam obrót takim towarem, a w konsekwencji nie ponoszą odpowiedzialności karnej z tak skonstruowanego przepisu kolejni zbywcy takiego towaru. Brak jest podstaw do uznania, że zawarte w przepisie art.124 ustawy Prawo farmaceutyczne pojęcie "wprowadzenia do obrotu" środków leczniczych należy - inaczej niż na gruncie innych ustaw, które takim pojęciem się posługują - rozumieć szeroko, jako każdą czynność związaną z dostarczeniem ich odbiorcy. Tam bowiem gdzie ustawodawca wyraża wolę rozciągnięcia pojęcia "wprowadzenia do obrotu" na dalsze transakcje poza pierwszą, powodującą zaistnienie danego przedmiotu w obrocie, czyni to wyraźnie w treści danego aktu prawnego odwołując się do odpowiednio skonstruowanej definicji legalnej. Takiej zaś definicji w ustawie Prawo farmaceutyczne nie ma. W tej sytuacji, skoro pojęcie to wchodzi w skład znamion czynu zabronionego z art.124 ustawy Prawo farmaceutyczne, a nie zostało w tej ustawie zdefiniowane, przyjmowanie innego jego znaczenia niż wynikające z reguł języka ogólnego oraz języka prawniczego stanowiłoby niedopuszczalne stosowanie wykładni rozszerzającej na gruncie prawa karnego materialnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w oparciu o przepisy art.437 § 2 kpk i art.632 pkt 2 kpk zmienił pkt. III wyroku i uniewinnił oskarżonego J. B. od przypisanego mu czynu kosztami procesu za obie instancje w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

Odnośnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego M. K. (1).

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że bezpodstawnie Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu M. K. (1) popełnienie przestępstwa z art.258 § 1 kk. Na wstępie wskazać należy, że fakt uniewinnienia współoskarżonego J. B. od zarzutu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, udział w której zarzucono oskarżonemu M. K. (1) sam w sobie nie implikuje uznania, że takiej grupy nie było. Pomimo zatem braku procesowego ustalenia osoby kierującej grupą, w przeważającej mierze prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że grupa ta istniała i uzasadnił swoje stanowisko w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia (str.101-105 uzasadnienia wyroku). Mocno akcentowany przez skarżącą fakt znajomości wszystkich oskarżonych już od wielu lat (co jest okolicznością niesporną) oraz dysponowanie swoimi numerami telefonów oraz - w stosunku do niektórych z nich - wymiana sms-ów nie stanowi jedyne dowodu na poparcie zarzutu popełnienia przestępstwa z art.258 § 1 kk przez oskarżonego M. K. (1). Z tego względu brak obciążających oskarżonego M. K. (1) wyjaśnień współoskarżonych P. O. i J. F. nie może stanowić wystarczającej podstawy do uniewinnienia. Okoliczność, że nie wszystkie sms-y zostały przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie oznacza, że ten dowód nie istnieje. Znajduje się on bowiem w aktach sprawy, czego skarżąca nie kwestionuje. Nie budzi wątpliwości, w oparciu o dowody w postaci zeznań świadków (Ł. H., P. T. (1), M. F., M. K. (2)),

że oskarżony M. K. (1) zajmował się sprzedażą środków odurzających. Okoliczności towarzyszące tym transakcjom wskazują jednoznacznie, iż nie czynił tego w pojedynkę a z pozostałymi sprzedającymi nie działał jedynie na zasadzie działania wspólnie i w porozumieniu. Ich zachowania bowiem trafnie Sąd I instancji uznał za działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. We wskazanej wyżej części uzasadnienia wyroku Sąd I instancji szczegółowo opisuje jakie elementy ustalonego stanu faktycznego uznał za stanowiące podstawę do przypisania zarzutu popełnienia przestępstwa z art.258 § 1 kk. Odnosząc się natomiast w szczególności do oskarżonego M. K. (1) wskazać należy na zeznania świadka M. K. (2) (k.721-722 akt sprawy), podtrzymane przed sądem (k.10532 , 15822 akt sprawy), które stanowią dowód na wzajemne powiązania oskarżonych dotyczące sprzedaży narkotyków. I tak do oskarżonego M. K. (1) świadek trafił przez oskarżonego M. S. (1), który go z nim skontaktował. Przeczy to zatem sugestiom skarżącej, że obaj oskarżeni niezależnie od siebie sprzedawali narkotyki świadkowi M. K. (2). Gdyby bowiem tak było, stanowili by dla siebie konkurencję i nie odsyłaliby nabywców jeden do drugiego. Okoliczności te w powiązaniu ze sprostowaniem świadka, że osoby te dobrze się znają i kontaktują telefonicznie świadczą o prawidłowych ustaleniach Sądu Okręgowego co do udziału oskarżonego M. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się handlem narkotykami. Nadto oskarżony przekazywał świadkowi narkotyki za pośrednictwem innych osób (m.in. oskarżonego R. W.). Nie ma zatem racji skarżąca twierdząc, że zeznania tego świadka nie są dowodem na istnienie grupy przestępczej z udziałem oskarżonego M. K. (1) lub też, że Sąd Okręgowy dokonał ich nadinterpretacji (podnosząc ten zarzut na str.7 apelacji skarżąca zapewne na skutek omyłki wskazała na "M. S. (1)" zamiast na "M. K. (2)"). Wskazać w tym miejscu również godzi się na zeznania świadka G. G., która zeznała, że m.in. oskarżony M. K. (1) "kręcił się" przy komórce, w której - jak się okazało w toku postępowania - grupa gromadziła środki odurzające przeznaczone do sprzedaży (k.4419 akt sprawy). Również świadek P. T. (1) zeznał o wzajemnych powiązaniach oskarżonych w ramach handlu narkotykami (oskarżony M. K. (1) "podsylał" świadkowi oskarżonego M. S. (1) lub R. W., którzy sprzedawali mu narkotyki – k.619, 4637-4638 , 13044 akt sprawy), które podtrzymał w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.15820 akt sprawy). Podobnie zeznał świadek M. F. (k.628 akt sprawy). Są to argumenty przemawiające za trafnością ustalenia poczynionego przez Sąd Okręgowy, że oskarżony M. K. (1) był istotnym podmiotem procedury handlu narkotykami będącego przedmiotem niniejszego rozpoznania. Nie jest zatem tak jak twierdzi apelująca, że Sąd Okręgowy nie wykazał roli oskarżonego M. K. (1) w grupie, jego zachowań wypełniających znamiona przypisanego mu w pkt. V zaskarżonego orzeczenia przestępstwa a kwestia zdyscyplinowania grupy będzie jeszcze przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego przy omawianiu zarzutów podniesionych w pozostałych apelacjach. W tym miejscu wskazać należy ponownie na wskazane wyżej zeznania świadków: M. K. (2) i P. T. (1). Nie ma racji skarżąca twierdząc, że z akt sprawy nie wynika aby oskarżony M. K. (1) utrzymywał kontakty ze świadkiem Ł. H.. Nie tylko bowiem z książki adresowej telefonu świadka wynika taki kontakt ale również z jego zeznań. Świadek konsekwentnie zeznał, że wielokrotnie kontaktował się z oskarżonym M. K. (1) w związku z kupowaniem od niego narkotyków (k.240, 4236 12182 i verte akt sprawy).

Kwestionując wiarygodność uznanego za obciążający oskarżonego M. K. (1) dowodu w postaci rękawiczek ujawnionych w miejscu przechowywania narkotyków jakimi handlowała grupa, skarżąca nie dostrzega, że w szafie, w której ujawniono te rękawiczki nie znajdowała się heroina (której udzielenia w istocie nie przypisano oskarżonemu M. K. (1)) a marihuana, której sprzedaż była przedmiotem zarzutu postawionego temu oskarżonemu w pkt VII aktu oskarżenia. Heroina oraz kokaina znajdowały się również w pomieszczeniu (przybudówce) przy ul. (...) w G. ale nie w szafie, w której leżały rękawiczki ze śladami DNA oskarżonego M. K. (1). Z tego względu okoliczności ekskulpującej oskarżonego M. K. (1) nie może stanowić to, że świadkowie: A. B. i A. C. nie wskazali aby do komórki tej wchodził oskarżony M. K. (1). Podkreślenia natomiast wymaga, że świadek G. G. zeznała, że oskarżony M. K. (1), którego rozpoznała „kręcił się” w okolicach tego pomieszczenia (k.4419 akt sprawy), które podtrzymała przed sądem (k.14976 akt sprawy). Skarżąca nie wskazała jaki wpływ na prawnokarną odpowiedzialność oskarżonego M. K. (1) w powyższej sprawie ma okoliczność dwukrotnego (w dniach: 14.01.2009r. i 16.01.2009r.) przeszukania wskazanej przybudówki (zwanej w apelacji komórką) a Sąd II instancji takiego wpływu nie dostrzega. Tym bardziej, co wymaga podkreślenia w tym miejscu, że rękawiczki ze śladami DNA oskarżonego M. K. (1) zostały znalezione w czasie pierwszego przeszukania (k.1684 akt sprawy), nie zaś drugiego. Na marginesie zatem jedynie (Sąd Apelacyjny nie dostrzega bowiem wpływu tego faktu na odpowiedzialność oskarżonego M. K. (1)) wskazać należy, że być może z uwagi na późną porę przeprowadzania pierwszego przeszukania (trwało ono od godz.18.45 do godz.21.40 - k.1681-1682v akt

sprawy) miało miejsce drugie. Z uwagi na fakt, że komórka ta - jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego - nie była wykorzystywana przez nikogo spoza osób zajmujących się procederem handlu narkotykami - nie ma zasadniczego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. K. (1) brak szczegółowych ustaleń co do tego w jaki sposób rękawiczki te znalazły się w szafie za narkotykami. Nie doszło zatem w omawianym zakresie do naruszenia zasady in dubio pro reo. Do problematyki stosowania art.5 § 2 kpk Sąd Apelacyjny odniósł się we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.40-41).

Jak już wyżej wspomniano, Sąd Apelacyjny aprobuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności zeznań świadków: P. T. (1), M. F. i M. K. (2). Została ona bowiem dokonana w sposób swobodny, wnikliwy, z odniesieniem się do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. Okoliczność zatem, że obrona odmiennie ocenia wiarygodność tych dowodów nie może odnieść oczekiwanego przez skarżącą skutku. Wskazując na podanie przez świadka (nie podaje jakiego świadka) pseudonimu (...) i (...) a nie (...) skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że wskazani wyżej trzej świadkowie rozpoznali oskarżonego M. K. (1) jako osobę, która sprzedawała im narkotyki (k.618, 627, 721, 4637 akt sprawy).

Nie ma również racji skarżąca twierdząc, że zachodzi sprzeczność w zgromadzonych w sprawie dowodach co do daty początkowej sprzedaży narkotyków M. F. przez oskarżonego M. K. (1). Świadek M. F. zeznał bowiem, że narkotyki kupował od oskarżonego od jesieni 2006r. do końca października 2008r.(k.628 akt sprawy), nadto też zeznał, że widział wielokrotnie jak oskarżony M. K. (1) sprzedawał narkotyki innym osobom, w tym P. T. (1) (k.629 akt sprawy). Zeznania zatem świadka P. T. (1), że kupował narkotyki od wskazanego oskarżonego od grudnia 2007r. (k.618 akt sprawy) w żaden nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami M. F.. Kwestia, że P. T. (1) nie postawiono zarzutów pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego M. K. (1).

Trafny nie jest również zarzut braku ograniczenia ilości sprzedanych narkotyków w sytuacji, gdy z opisu czynu z art.258 § 1 kk Sąd Okręgowy wyeliminował okres od 7 maja do 17 sierpnia 2007r. Ustalenia bowiem co do ilości udzielonych przez oskarżonego narkotyków, co wyczerpało znamiona przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd I instancji poczynił w oparciu o zeznania świadków będących nabywcami. Z przypisanego zaś okresu został wyłączony stosunkowo krótki okres (nieco ponad 3-miesięczny). Ci zaś wskazali dokładnie jakie ilości i za jakie kwoty nabyli. Wobec stanowczej w swej treści co do ilości zakupionych narkotyków zeznań świadków podających, że granicznymi datami udzielania odpłatnie narkotyków przez oskarżonego M. K. (1) są: październik 2006r. (M. F.) i końcówka listopada 2008r. (P. T. (1)) nie sposób przyjąć, że wyłączenie z opisu czynu wskazanego wyżej okresu może skutkować zmniejszeniem ilości narkotyków będących przedmiotem transakcji, skoro świadkowie zeznali jakie ilości narkotyków nabyli od oskarżonego. Podkreślenia wymaga, że ten zarzut apelacyjny nie przystaje do zarzutu zawartego w pkt. VIII aktu oskarżenia, o którym orzeczono w pkt. VII zaskarżonego orzeczenia, gdyż obejmuje on okres od 1 grudnia 2007r. do 23 listopada 2008r. a zatem nie obejmuje wskazanego w apelacji (od 7 maja do 17 sierpnia 2007r.) okresu wyłączonego z opisu czynów przypisanych oskarżonemu M. K. (1) w pkt. V i VII zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutów apelacji związanych z pkt. VII zaskarżonego orzeczenia rację ma skarżąca wskazując na nieprawidłowość ustalenia poczynionego przez Sąd Okręgowy w ślad za zarzutem aktu oskarżenia, że oskarżony M. K. (1) w okresie od 1.10.2006r. do 1.10.2008r. udzielił M. F. środków odurzających działając w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt VII aktu oskarżenia), przy jednoczesnym uznaniu, że w ramach zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się udzielaniem środków odurzających oskarżony ten działał począwszy od stycznia 2007r. (pkt VI wyroku w związku z pkt. IV aktu oskarżenia). Podkreślenia jednocześnie wymaga, że w spornym okresie (tj. od 1 października do 31 grudnia 2006r.) oskarżony udzielał narkotyków M. F. (zeznania tego świadka mówiące o kupowaniu narkotyków od tego oskarżonego od jesieni 2006r. - k.628 akt sprawy), nie sposób jednak uznać, że czynił to wówczas w ramach zorganizowanej grup przestępczej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt. VII z opisu czynu zarzuconego oskarżonemu M. K. (1) w pkt. VII aktu oskarżenia wyłączył działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie od 1 października 2006r. do 31 grudnia 2006r. nadto z opisu czynu wyłączył współdziałanie

z R. W., który został prawomocnie uniewinniony od zarzutu udzielania narkotyków M. F. wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) (pkt XXIV wyroku w związku z pkt. XXXIX aktu oskarżenia).

Do zarzutów dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu M. K. (1) w pkt. VI zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Podobnie jak do kwestii nawiązki orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (1).

Oдноśnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego W. C..

Nie zyskały aprobaty Sądu Apelacyjnego zarzuty dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu W. C. w pkt. XI i XII zaskarżonego orzeczenia. Nie doszło bowiem w tym zakresie do dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonych: M. K. (3), A. K. i M. P. oraz świadka A. M..

Na wstępie podkreślenia wymaga, że skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść podnoszenie faktu, że wszyscy wskazani wyżej świadkowie są narkomanami. Zeznania bowiem składane były w obecności biegłego psychologa, który każdorazowo wypowiadał się o psychologicznej wiarygodności tych zeznań. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny wszystkich dowodów. Nie jest zatem tak jak twierdzi apelujący, że Sąd I instancji oparł się w sposób bezkrytyczny na wersji kilku kobiet uzależnionych od heroiny. Tymczasem skarżący, wybiórczo wskazał na te dowody, które - jego zdaniem - przeczą tezie o winie oskarżonego W. C. w zakresie popełnienia czynów z art.197 § 1 kk i art.199 § 1 kk. Kwestionując zeznania pokrzywdzonej M. K. (3) poprzez wskazanie, że niemożliwym jest aby oskarżony W. C. przed odbyciem stosunku posadził ją na mur, gdyż miał on trzy metry, apelujący pomija okoliczność, że mur nie był jednorodny, co wynika z dokumentacji fotograficznej (k.16523akt sprawy). Na marginesie zatem należy wskazać, że skarżący nie podaje na jakiej podstawie przyjął, że mur miał 3 metry wysokości. Żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego W. C. za popełnienie czynu z art.197 § 1 kk nie ma okoliczność, że świadek po gwałcie dokonanym na niej przez oskarżonego otrzymała narkotyki nie od niego a od innego dealera. Na wstępie wskazać należy, że jest to przesłanka do przyjęcia, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Szerzej będzie jednak o tym mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Stawiając pytanie dlaczego pokrzywdzona miałaby odbywać stosunek seksualny z oskarżonym W. C., skoro narkotyki przekazał jej inny dealer apelujący zdaje się nie dostrzegać, że nie był to stosunek seksualny odbyty za zgodą pokrzywdzonej a doszło do gwałtu na jej osobie. Żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w omawianej kwestii nie ma okoliczność, że pokrzywdzona nie wskazała kto wówczas wykonał polecenie oskarżonego W. C. i przekazał jej narkotyki. Dowolnym jest twierdzenie apelującego, że oskarżony nie mógł dopuścić się gwałtu, gdyż w tym czasie miała miejsce interwencja Policji. Wskazać bowiem należy, że - jak wynika z zeznań M. K. (3) - kiedy przyjechała do G. (...), na miejsce gdzie zazwyczaj kupowała narkotyki, funkcjonariusze Policji dokonywali zatrzymania jakiejś osoby. Wówczas oskarżony W. C. odciągnął ją od tego miejsca w okoliczne krzaki, co ona początkowo uznała za mające na celu ukrycie jej przed policją. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że zatrzymanie jakiejś osoby było akcją zakrojoną na szerszą skalę, tym bardziej, że jak wynika z zeznań M. K. (3), niedługo potem dalej dochodziło w tym miejscu do transakcji narkotykowych. Jako dowolne jawi się również twierdzenie skarżącego, że do gwałtu doszło w miejscu publicznym, czyni zeznania pokrzywdzonej niewiarygodnymi; otrzymałaby ona bowiem pomoc od przechodniów. Wskazać w tym miejscu należy, że miejsce w jakim doszło do gwałtu było ustronne (krzaki, mury) a nato, kwestia zareagowania przechodniów na popełnienie przestępstwa jest mocno wątpliwa, skoro w miejscu tym latami i na dużą skalę popełnianie były inne przestępstwa (z Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i żaden z przechodniów na to nie reagował. Skarżący nie wykazał również w jakikolwiek sposób tezy postawionej w wywiedzionym środku odwoławczym, że miejsce, w którym doszło do zgwałcenia było monitorowane, w szczególności w inkrymionwanym czasie. Skoro Sąd Okręgowy dokonał swobodnej, zgodnej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, całościowej nie zaś wybiórczej oceny dowodów w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XI zaskarżonego orzeczenia to żadnego wpływu na treść tego orzeczenia nie może mieć podnoszona przez skarżącego okoliczność, że wersję prezentowaną przez pokrzywdzoną potwierdzają inne kobiety "z tej samej grupy społecznej", uzależnione od heroiny. Jak już wyżej wskazano, świadkowie, którzy zażywali narkotyki byli przesłuchiwani w obecności biegłych psychologów, którzy wypowiadali się na temat ich zdolności złożenia wiarygodnych zeznań oraz stanu w jakim znajdowali się w czasie przesłuchania (k.16182-16191 akt sprawy). Fakt, że M. K. (3) została zgwałcona w czasie, gdy zamierzała kupić

narkotyki nie czyni jej zeznań z góry niewiarygodnymi. Nie ma również racji skarżący twierdząc, że zeznania M. K. (3) są zmienne i zawierają nieścisłości. Konsekwentnie bowiem, w toku kolejnych przesłuchań opisywała ona inkryminowane zdarzenia, zidentyfikowała oskarżonego po pseudonimie (...) (k.348-349, 4344, 10488-10489, 14776 akt sprawy) oraz rozpoznała go na sali rozpraw (k.10489 akt sprawy).

Nie ma również racji skarżący twierdząc, że świadek A. K. potwierdzała w późniejszym postępowaniu wersję zdarzeń podawaną przez M. K. (3). Świadek A. K. bowiem nie składała zeznań dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu W. C. w pkt. XI aktu oskarżenia (k.4355, 10492-10495, 15090 akt sprawy). Bez znaczenia zatem pozostaje, że w okresie kiedy toczyło się postępowanie w niniejszej sprawie obie były osadzone w jednej celi.

Chybiony jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony W. C. dopuścił się zgwałcenia M. K. (3), nie zaś co najwyżej popełnienia na jej szkodę przestępstwa z art.199 § 1 kk. Wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczności popełnienia przestępstwa na szkodę M. K. (3) są odmienne od tych, w jakich doszło do popełnienia przestępstw na szkodę A. K. i M. P.. W przypadku czynu przypisanego w pkt. XI zaskarżonego orzeczenia oskarżony nie uzależnił przekazania narkotyków od odbycia z nim stosunku seksualnego. Wbrew sugestiom apelującego, nie twierdzi tak również sama pokrzywdzona. Fakt, bowiem że miała świadomość swojego uzależnienia od narkotyków nie oznacza, że doszło na jej szkodę do popełnienia przestępstwa z art.199 § 1 kk, nie zaś z art.197 § 1 kk. Proawnokarna ocena zachowania oskarżonego należy bowiem do sądu. Przypomnieć zatem należy, że oskarżony zwabił pokrzywdzoną w ustronne miejsce a następnie stosując wobec niej przemoc i groźby doprowadził ją do obcowania płciowego. Jak już wyżej wskazano, bez znaczenia pozostaje, że pokrzywdzona przyjechała tam kupić narkotyki i ostatecznie doszło do transakcji. Oskarżony bowiem nie uzależnił sprzedaży narkotyków od wcześniejszego odbycia z nim stosunku płciowego a odszedł z pokrzywdzoną na bok aby rzekomo zapobiec jej zatrzymaniu przez Policję. Wyczerpał tym samym znamiona przestępstwa z art.197 § 1 kk. Tymczasem w przypadku pokrzywdzonych: A. K. i M. P., uzależnił sprzedaż narkotyków (a zatem nadużył stosunku zależności wobec osób uzależnionych) od wcześniejszego obcowania płciowego, tym samym wyczerpał znamiona czynów z art.199 § 1 kk.

Aprobaty sądu odwoławczego nie zyskała również dokonana przez skarżącego krytyczna ocena zeznań świadka A. K.. Przed wszystkim podreślenia wymaga konsekwencja z jaką pokrzywdzona opisywała inkryminowane zdarzenie (k.365, 4359-4360, 10493, 15090-15091 akt sprawy). Całkowicie dowolne i sprzeczne z dowodem w postaci zeznań tego świadka jest twierdzenie skarżącego, że świadek nie potrafi opisać okoliczności w jakich doszło do przestępstwa popełnionego na jej szkodę. Apelujący nie wykazał również skutecznie dlaczego za dowolną uważa dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadków, którym A. K. opowiadała o przestępstwie popełnionym na jej szkodę. Samo powtarzenie bowiem, że świadkowie byli uzależnieni od narkotyków nie może zostać uznane za wystarczającą argumentację. Wskazać w tym miejscu należy na zeznania świadka A. M. która konsekwentnie mówiła o tym, czego doznała A. K. ze strony oskarżonego W. C. (k.338-339 akt sprawy), słyszała propozycję składaną jej przez oskarżonego i widziała jak udają się w pobliskie zarośla (k.4852-4853 akt sprawy). Wprawdzie w toku przesłuchania przed sądem zeznała, że widziała ich w trakcie obcowania płciowego (k.12523v akt sprawy), to podczas kolejnego przesłuchania zeznała, że wydaje jej się, że to widziała, nie mając jednak wątpliwości co do pozostałych okoliczności o jakich zeznawała (k.14754-14755 akt sprawy). Wobec konsekwencji zeznań oraz konsekwentnych zeznań pokrzywdzonej popełnienie przestępstwa na jej szkodę przez oskarżonego W. C. nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego. Nie jest bowiem istotne czy świadek A. M. widziała na własne oczy jak pokrzywdzona z oskarżonym odbywali stosunek płciowy czy też nie widziała, skoro konsekwentnie mówi o „propozycji” jaką oskarżony składał A. K. w tym zakresie, widziała idących ich w zarośla, gdzie doszło do przestępstwa oraz rozmawiała na ten temat z pokrzywdzoną. Wskazać również należy na tę część zeznań świadka A. M., w których podała, że wiedzę na temat przestępstwa popełnionego na szkodę A. K. miała również L. P. (k.338, 4851 akt sprawy). Proste zaprzeczenie temu przez świadka (k.15094 akt sprawy) nie może skutkować uznaniem, że zeznania zarówno A. K. jak i A. M. są niewiarygodne. Podkreślenia wymaga, że te proste zaprzeczenia dotyczą każdej okoliczności związanej ze sprawą, nie tylko rozmowy i wiedzy na temat popełnienia przestępstwa na szkodę A. K. ale również znajomości któregokolwiek z oskarżonych. Wskazać w tym miejscu należy na zeznania A. M., w których mówi o strachu L. P. przed oskarżonym W. C. w związku ze składaniem zeznań w powyższej sprawie (k.4851 akt sprawy). Wskazać również należy na potwierdzające zeznania A. K. zeznania świadków: K. M.

(k.451 akt sprawy), M. P. (k. 4370, 10526, 15394 akt sprawy), M. C. (k.4667, 10496 akt sprawy) czy nawet L. P., która będąc słuchana po raz pierwszy przed sądem zeznała, że A. K. wspomniała jej o wykorzystaniu seksualnym jakiego doznała (k.12177v akt sprawy); kwestia, że świadek poddała w wątpliwość relację pokrzywdzonej pozostaje bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań świadka A. K., gdyż ocena ta należy do sądu. Na marginesie zatem jedynie wskazać na całkowicie chybioną argumentację świadka mającą potwierdzać jej wątpliwości, tj. okoliczność, że wg. L. P. nie można wykorzystać seksualnie prostytutki (k.12177v akt sprawy). Można uznać, że i te zeznania świadczą o prawidłowości ustalenia poczynionego przez Sąd Okręgowy, że oskarżony W. C. dopuścił się przestępstwa z art.199 § 1 kk na szkodę A. K.. Potwierdzeniem tezy stawianej przez skarżącego o braku wiarygodności zeznań świadka A. K. nie jest okoliczność, że mimo obcowania płciowego z oskarżonym i zapłaty za narkotyki, otrzymała ich mniej niż powinna za przekazaną sumę 400,-zł. Świadczy to jedynie o tym, że została nie tylko wykorzystana przez oskarżonego W. C., ale również oszukana. Całkowicie dowolne (zwłaszcza wobec zeznań świadka A. M.), nie poparte żadną argumentacją jest twierdzenie skarżącego, że A. K. wymyśliła to zdarzenie aby oszukać osoby, dla których również przeznaczone były zakupione środki odurzające. Tym bardziej, że żadna z tych osób nie zarzucała jej kłamstwa. Chybionym jest również zarzut dotyczący czasu popełnienia przestępstwa, jaki wskazywała pokrzywdzona A. K.. Podkreślenia bowiem wymaga, że zarówno w zarzucie, jak i w zaskarżonym orzeczeniu wskazano ten czas na lipiec-sierpień 2008r. (nie zatem od 1 grudnia 2007r. do 1 maja 2008r.) Świadek rozpoznała oskarżonego W. C. już przy pierwszym przesłuchaniu (k.364 akt sprawy) nie precyzując wówczas czasu popełnienia na jej szkodę przestępstwa z art.199 § 1 kk a podając, że od wakacji 2007r. kupowała narkotyki na O. (k.362 akt sprawy).

Sąd Apelacyjny nie podziela również krytyki skarżącego w zakresie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań pokrzywdzonej M. P.. Uzasadnienie tego zarzutu jest wyjątkowo lakoniczne i bardzo ogólne. Dowolne są twierdzenia o mało realistycznej i budzącej wątpliwości relacji tej pokrzywdzonej. O braku wiarygodności zeznań nie może również przesądzać jej znajomość z pozostałymi pokrzywdzonymi a także okoliczność, że była osobą uzależnioną od narkotyków. Ta ostatnia kwestia była, podobnie jak w przypadku innych świadków, przedmiotem opinii biegłego psychologa a w związku z tym twierdzenia skarżącego, że w inkrymionowanym czasie M. P. znajdowała się w stanie ograniczającym a wręcz wyłączającym zdolność postrzegania otoczenia są całkowicie dowolne. Tymczasem świadek M. K. (3) potwierdziła zeznania M. P. (k.349 akt sprawy).

W ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowo zostały również przez Sąd I instancji ocenione zeznania świadka A. M.. Skarżący nie wskazuje jakie inne osoby miały być na miejscu przestępstwa, a które nie widziały tam A. M., co ma - w ocenie apelującego - świadczyć o braku wiarygodności jej zeznań. Nadto – jak wyżej już wskazano (str.55 uzasadnienia) – kwestia czy świadek widziała sam czyn, w świetle jej konsekwentnych w pozostałym zakresie zeznań oraz zeznań innych świadków winę oskarżonego W. C. w popełnieniu przestępstwa z art.199 § 1 kk na szkodę A. K. czynią niewątpliwą.

Sąd II instancji nie podziela stanowiska skarżącego, że obciążające oskarżonego zeznania nie są wiarygodne. Nie przemawia za tym w szczególności fakt, że świadkowie znali się. Podnosząc, że mieli oni motyw aby obciążać oskarżonego, a było nim złagodzenie swojej sytuacji procesowej apelujący nie wskazuje ani jakich świadków ani jakich spraw miało to dotyczyć. Dowolnym, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jest uznanie za motyw składania zeznań, chęć uzyskania korzyści w postaci środków odurzających. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do uznania, że w zamian za złożenie zeznań obciążających oskarżonego W. C. świadkowie otrzymali (od kogo?) środki odurzające. Całkowicie zaś – co już wyżej wskazano - nielogicznym jest wskazywanie na fakt otrzymania przez A. K. mniejszej ilości heroiny niż wynikałoby to z zapłaconej przez nią kwoty 400,-zł.

Odnosząc się do zarzutu braku podstaw do przypisania oskarżonemu W. C. działania w zorganizowanej grupie przestępczej, na wstępie Sąd Apelacyjny odwołuje się do poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia uwag odnoszących się do wszystkich oskarżonych uznanych ostatecznie za winnych popełnienia przestępstwa z art.258 § 1 kk (str.47-48 uzasadnienia). W szczególności zaś odnosząc się do dowodów przemawiających za popełnieniem tego czynu przez oskarżonego W. C. wskazać należy na zeznania pokrzywdzonych: M. K. (3), A. K. i M. P.. I tak świadek M. K. (3) zeznała, że oskarżony kazał jej wydać pieniądze, które miała przeznaczone na zakup narkotyków i powiedział, że narkotyki przyniesie jej jeden z "małolatów". Po dokonanych zaś na niej gwałcie,

nakazał stojącemu nieopodal mężczyźnie wydać narkotyki a nadto powiedział jej, że jeżeli kupując narkotyki będzie się na niego powoływać, dostanie ich więcej i w lepszej cenie (k.349 akt sprawy). Świadek A. K. zeznała, że transakcji zakupu narkotyków dokonywała nie z oskarżonym W. C., a osobą, z którą oskarżony wówczas stał. Oskarżony jednak mimo to zabrał jej pieniądze i zezwolił na przekazanie jej narkotyków (w dużo mniejszej ilości niż wynikałoby to z przekazanej kwoty) dopiero po odbyciu z nim stosunku seksualnego (k.365 akt sprawy). Dealer nie chciał jej sprzedać więcej narkotyku niż zezwolił oskarżony W. C.. Również M. P. zeznała, że zanim doszło do transakcji z J. F., oskarżony W. C. zmusił ją do obcowania płciowego a dealer otrzymał od W. C. zgodę na sprzedaż jej narkotyków dopiero po tym jak odbyła z oskarżonym stosunek (k.440, 4371-4372 akt sprawy). Okoliczności te zatem świadczą o działaniu oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, wzajemnych powiązaniach nie tylko natury towarzyskiej i zależnościach a okoliczność braku zarejestrowania jego zachowań na monitoringu nie mogą implikować uznania, że został on bezpodstawnie skazany. Pomimo bowiem, że nie przypisano oskarżonemu W. C. przestępstw udzielania narkotyków, to zgromadzony i omówiony wyżej materiał dowodowy wskazuje, że miał on duży wpływ na to komu, w jakiej ilości i pod jakimi warunkami sprzedawane były narkotyki w okolicach ul. (...) w G.. Okoliczność, że oskarżony w inkryminowanym czasie miał stałą pracę nie implikuje uznania, że nie dopuścił się przypisanych mu czynów.

Do zarzutów dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu W. C. w pkt. X zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Podobnie jak do kwestii nawiązki orzeczonej wobec oskarżonego W. C..

Sąd II instancji dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia, co ma swoją podstawę w okolicznościach, które zobligowany był wziąć pod uwagę z urzędu jako działających na korzyść oskarżonego. Wynika to ze zmiany treści przepisu art.91 § 1 kk jaka dokonała się po nowelizacji Kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r. Przepis art.91 § 1 kk zmienił swoją treść w zakresie możliwości połączenia w jeden ciąg przestępstw czynów o różnej kwalifikacji prawnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego zmiana jest korzystna dla oskarżonego, gdyż umożliwia uznanie przypisanych mu w pkt. XI i XII czynów za jeden ciąg przestępstw i wymierzenie za niego jednej kary w miejsce dwóch a następnie orzeczenia kary łącznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach czynów przypisanych oskarżonemu W. C. w pkt. XI i XII uznał, iż stanowią one ciąg przestępstw, który zakwalifikował z art.197 § 1 kk i art.199 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art.91 § 1 kk na mocy art.197 § 1 kk skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Mając na uwadze trafnie wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności łagodzące i obciążające oraz ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 § 1 i 2 kk Sąd Apelacyjny uznał, że orzeczona kara jest współmierna, uwzględniająca te wszystkie elementy w odniesieniu do oskarżonego. Kara ta bowiem jest w pełni współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, powinna spełnić zarówno cele zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczona wobec oskarżonego kara ma również za zadanie spełnienie dyrektyw prewencji ogólnej, wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9.05.2002r. w sprawie II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob.KZS 3/91 poz.8). Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie porządkanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS 2002/10/69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25.02.1981r. w sprawie V KRn 343/80, OSPiKA 1981/11/199; wyrok z dnia 30.12.1977r. w sprawie V KR 190/77, OSNKW 1978/4/44;

wyrok z dnia 22.03.1974r. w sprawie IV KRN 6/74, OSNKW 1974/7-8/134; wyrok z dnia 15.10.1982r. w sprawie IV KR 249/82, OSNKW 1983/6/41) i w pełni aprobuje go sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Odnosnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego R. W..

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu skarżącej, że doszło do błędów w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że oskarżony R. W. działał w zorganizowanej grupie przestępczej a w jej ramach udzielał odpłatnie narkotyków. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie doszło bowiem do dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków: M. S. (2), P. T. (1), P. S., P. W. (2), K. P. (2) i Ł. H.. Na wstępie wskazać należy, że oskarżeni w polskim procesie karnym mają prawo dowolnie kształtować swoją linię obrony. Oskarżony R. W. w jej ramach konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia przypisanych mu przestępstw. Wyjaśnienia oskarżonego, jak każdy inny dowód w sprawie, podlegają swobodnej ocenie sądu. Takiej też dokonał orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy. Nie jest tak jak twierdzi skarżąca, że wina w popełnieniu czynu z art.258 § 1 kk została przypisana oskarżonemu R. W. tylko na podstawie znajomości z pozostałymi oskarżonymi w tej sprawie, bytności na miejscu, gdzie kupowano środki odurzające, czy posługiwanie się pseudonimami. Ustalenie, że oskarżony przebywał tam w związku z udzielaniem narkotyków Sąd I instancji oparł bowiem również o zeznania świadków, którzy kupowali narkotyki od R. W.. Pewnym nadużyciem ze strony skarżącej jest oparte rzekomo o treść zawartą na str.100 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego twierdzenie, że sąd przyjął za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego R. W. o towarzyskim jedynie charakterze znajomości z oskarżonym J. B.. Nie tego bowiem dotyczą rozważania Sądu I instancji zawarte w tej części uzasadnienia wyroku lecz dotyczą powodów, dla których sąd ten za nieudowodniony uznał stawiany oskarżonemu J. B. zarzut kierowania zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się handlem narkotykami. Od zarzutu tego oskarżony został uniewinniony i w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji uprawomocniło się. Jak już jednak wskazano wyżej w niniejszym uzasadnieniu (str.47) okoliczność ta nie implikuje uznaniem, że grupy takiej nie było. Jak również wcześniej wskazano, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że taka zorganizowana grupa istniała i że należał do niej oskarżony R. W.. Wskazać w tym miejscu należy ponownie na zeznania świadka M. K. (2), który umawiając się na transakcję z oskarżonym M. K. (1), dokonywał jej faktycznie z przysłanym przez tego oskarżonego oskarżonym R. W., którego rozpoznał (k.722 akt sprawy). W tym zakresie podtrzymał zeznania będąc słuchany przed sądem (k.10532, 15822 akt sprawy). Podobnie rzecz się miała ze świadkiem M. S. (2), który zamawiał narkotyki u S. B. a odbierał od oskarżonego R. W. (k.832 akt sprawy). Również świadek Ł. H. zeznał, że z oskarżonym R. W., od którego kupował narkotyki poznał go oskarżony M. S. (1) (k.238 , 4127 akt sprawy). Świadek D. W. widział zaś jak oskarżony R. W. nosi narkotyki dla oskarżonego M. S. (1), ps.(...) (k.306 akt sprawy). Ponownie podkreślić należy, że gdyby oskarżeni (S. B. został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2010r. w sprawie IV K m.in. za udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem środków odurzających 193/10 (k.10774-10783 akt sprawy) nie działali w omawianym zakresie w zorganizowanej grupie przestępczej, nie polecali by siebie nawzajem i nie przysyłali do nabywców, gdyż stanowiliby dla siebie konkurencję. Wskazać w tym miejscu również godzi się na zeznania świadka G. G., która podała, że m.in. oskarżony R. W. "kręcił się" przy komórce, w której - jak się okazało w toku postępowania - grupa gromadziła narkotyki przeznaczone do sprzedaży (k.4420 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd Okręgowy orzekając o udziale oskarżonego R. W. w zorganizowanej grupie przestępczej nie wskazał konkretnych dowodów świadczących o wypełnieniu znamion tego przestępstwa.

Jak już wyżej podniesiono, nawet konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do popełnienia przypisanych mu czynów nie implikują uznania, że jest on niewinny. Dowód ten bowiem podlega swobodnej ocenie przez sąd orzekający, również w konfrontacji z pozostałymi dowodami ocenionymi też swobodnie. Odnosząc się do tej argumentacji skarżącej podkreślić należy, że wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do winy nie były konsekwentne. W toku przesłuchania bowiem w dniu oskarżony nie wykluczył, że kiedyś sprzedał narkotyki P. W. (2), P. S., K. P. (2), P. T. (1) i M. S. (2) (k.1189 akt sprawy). Prawomocne skazanie go wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 29.02.2008r. w sprawie II K 72/08 (k.1579 -1580 akt sprawy) nie stanowi okoliczności ekskulpującej w powyższej sprawie. Mimo bowiem, że obejmuje zbliżony okres (od 1 do 28.11.2007r.), to jednak dotyczy innych kupujących (M. K. (5), R. E. i M. M.).

Odnosząc się do zeznań świadków, których wiarygodność skarżąca kwestionuje na wstępie Sąd Apelacyjny po raz kolejny odnieść się do tej części niniejszego uzasadnienia, w której wskazywał na okoliczność przesłuchiwania świadków - osób uzależnionych od narkotyków w obecności biegłych psychologów (str.53). Wbrew twierdzeniom skarżącej, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego uznanie za wiarygodne zeznań świadków, którzy konsekwentnie podawali czas i ilości nabywanych od oskarżonego narkotyków. Podkreślenia wymaga, że - jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - ceny poszczególnych rodzajów narkotyków były stałe i oferowane również w stałych porcjach (0,25 lub 0,5 grama). Świadkowie mieli również stałe ilości porcji, które dziennie zazwyczaj zażywali. Z ich zeznań wynika nadto skąd czerpali środki na narkotyki: przede wszystkim z kradzieży a kobiety także z prostytucji. Okoliczność, że niektórzy ze świadków (nie wszyscy bowiem) w toku postępowania jurysdykcyjnego składali zeznania korzystniejsze dla oskarżonych niż w postępowaniu przygotowawczym nie implikuje uznania - jak chce tego apelująca - że doszło do obrazy art.5 § 2 kpk. Odwołując się w tym miejscu to poczynionych wcześniej w niniejszym uzasadnieniu (str.40-41) uwag dotyczących przepisu art.5 § 2 kpk, Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że wiarygodność depozycji osobowych źródeł dowodowych nie jest w żaden sposób zależna od etapu postępowania, na którym zostały złożone. Z tego względu nie sposób uznać aby zeznania świadków były bardziej wiarygodne tylko z tego powodu, że zostały złożone przed sądem. Podlegają one bowiem swobodnej ocenie sądu opartej na zasadach logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Powołując się na zeznania świadków, którzy mieli wskazywać na swój zły stan psychofizyczny, stan głodu narkotykowego, pozostawanie pod presją osoby przesłuchującej w toku postępowania przygotowawczego apelująca dokonuje wybiórczej oceny ich zeznań. Wskazując, że świadek P. S. zeznając przed Sądem Okręgowym "nie potwierdził całokształtu okoliczności z postępowania przygotowawczego wskazując, że nie wszystko co powiedział na Policji było zgodne z rzeczywistością" (str.5 apelacji) skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że w trakcie tych zeznań świadek nadal kojarzył oskarżonego R. W. jako osobę przynoszącą narkotyki i przyznał, że kupował je od niego (k.11066 i verte akt sprawy). Wprawdzie wskazał również, że Policja wywierała na niego presję w czasie przesłuchania ale nie podał na czym ta presja polegała i czego dotyczyła, nie stwierdził w szczególności jednoznacznie aby sugerowano mu ilość zakupionych narkotyków oraz osoby sprzedające (k.11067 akt sprawy) a nadto podtrzymał (k.11066v akt sprawy) swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego (k.196-197 akt sprawy). Na okoliczność sposobu przesłuchiwania świadków zeznawali funkcjonariusze dokonujących tych czynności procesowych, zaprzeczając aby miał dojść w ich trakcie do jakichkolwiek nieprawidłowości. Zeznania te zostały ocenione przez Sąd Okręgowy (str.93-94 uzasadnienia wyroku). Co do okoliczności przesłuchań wypowiadały się również obecne przy i przeprowadzaniu biegłe psycholog (k.16182-16191 akt sprawy). Świadek M. S. (2) rozpoznał w oskarżonym R. W. osobę, od której kupował narkotyki (k.832 akt sprawy) Podnoszona na dalszym etapie postępowania kwestia niewłaściwego zachowania funkcjonariuszy Policji była - jak wyżej wskazano - badana i oceniana przez Sąd Okręgowy. Aprobaty Sądu II instancji nie zyskała również dokonana przez skarżącą krytyczna ocena zeznań świadka Ł. H.. Krytyka ta oparta została jedynie na wskazaniu, iż świadek dążył do uzyskania korzyści procesowej. Okoliczność ta, jako znajdująca pełne podstawy prawne nie może sama w sobie świadczyć o niewiarygodności depozycji złożonych przez oskarżonego (a taki pierwotnie status posiadał w powyższej sprawie Ł. H.). To bowiem, że oskarżony przyznaje się do winy i składa obszernie wyjaśnienia obciążające nie tylko jego ale i pozostałych współoskarżonych aby skorzystać z przewidzianych w procedurze karnej doborzeństw związanych z taką postawą procesową nie oznacza, że depozycje te są nieprawdziwe. Nie może być również mowy o dążeniu świadka do przerzucenia odpowiedzialności za sprzeczne z prawem działania na inne osoby, gdyż Ł. H. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2010r. w sprawie IV K 193/10 za popełnienie przestępstw z art.258 § 1 kk, art.59 ust.1 oraz art.58 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w którym nie zastosowano wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzono karę bezwzględnego pozbawienia wolności (k.10774-10783 akt sprawy). Obrońca oskarżonego R. W. w wywiedzionym środku odwoławczym nie przedstawiła uzasadnienia zarzutu dowolności oceny wiarygodności zeznań świadków: P. T. (1), P. W. (2) i K. P. (2). Tymczasem wskazać należy, że konsekwentne, ocenione przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów zeznania tych świadków potwierdzają trafność dokonanych przez ten sąd ustaleń faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu R. W.. I tak świadek P. T. (1) dokonał rozpoznania oskarżonego i wskazał jakie narkotyki, w jakich ilościach i w jakim czasie od niego kupował (k.619, 4638 akt sprawy). Zeznania te podtrzymał w toku postępowania jurysdykcyjnego

(k.13045, 15820 akt sprawy). Podobnie świadek P. W. (2) (k.106 akt sprawy) i świadek K. P. (2) (k.800 akt sprawy). W toku postępowania jurysdykcyjnego nie pamiętała tych zeznań (k.10530 akt sprawy) ale będąc słuchana po raz kolejny przed sądem podała, że wówczas mówiła prawdę (k.15395 akt sprawy). Argumentu przemawiającego za tezą apelującej o dowolności oceny materiału dowodowego jakiej miał dokonać Sąd Okręgowy nie może stanowić powołanie się na zeznania świadka M. F. i fakt prawomocnego już uniewinnienia oskarżonego R. W. od zarzutu udzielenia temu świadkowi środków odurzających (pkt XXIV zaskarżonego orzeczenia) w oparciu o zeznania świadka złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego (str.110-111 uzasadnienia wyroku). Wręcz przeciwnie, świadczy to o wnikliwości Sądu I instancji w ocenie dowodów i braku automatyzmu w tym zakresie. Przeczy również tezie postawionej przez apelującą, że Sąd Okręgowy za wiarygodne uznał tylko obciążające oskarżonego R. W. zeznania świadków złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Nie ma racji skarżąca kwestionując zasadność zasądzenia od oskarżonego R. W. nawiązki w oparciu o przepis art.70 ust.4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podkreślenia bowiem wymaga, że oskarżony został skazany nie tylko za przestępstwo z art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w przypadku stwierdzenia, że jest osobą uzależnioną w istocie uniemożliwiłoby (z uwagi na treść przepisu art.70 ust.5 wskazanej ustawy) zasądzenie od niego nawiązki, ale również m.in. za ciąg przestępstw z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Skazanie zaś za to przestępstwo nie wyłącza orzeczenia nawiązki w oparciu o przepis art.70 ust.4 wskazanej ustawy

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego R. W.. Powołując się na poczynione wcześniej uwagi natury ogólnej dotyczącego zarzutu rażącej niewspółmierności kary (str.58-59 uzasadnienia), w ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczone wobec oskarżonego R. W. zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna nie rażą surowością. Przy ich wymierzaniu Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art.53 § 1 i 2 kk okoliczności łagodzące i obciążające w szczególności wskazywany w apelacji młody wiek oskarżonego (str.124 uzasadnienia wyroku).

Działając z urzędu Sąd Apelacyjny dostrzegł konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego w zakresie czynu zarzuconego mu w pkt XXXVIII aktu oskarżenia, który wszedł w skład ciągu przestępstw przypisanego mu w pkt. XXIII. W czynie tym oskarżonemu R. W. przypisano udzielenie P. S. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10g., przy czym 0,5g. kosztowało 60,-zł. Tym samym należało uznać, że korzyść majątkową jaką osiągnął oskarżony wyniosła 1.200,-zł., nie zaś 2.400,-zł. jak ustalił Sąd Okręgowy.

Z tego względu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone orzeczenie w w pkt. XXIII w ten sposób, że ustalił, iż wartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa zarzuconego w pkt XXXVIII aktu oskarżenia wynosi 1.200,-zł.

W związku z tym, że korzyść majątkowa osiągnięta z popełnienia ciągu przestępstw z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez oskarżonego R. W. uległa obniżeniu z kwoty 5.300,zł. do kwoty 4.100,-zł., Sąd Apelacyjny obniżył nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego w pkt. LIII zaskarżonego orzeczenia z kwoty 5.000,-zł. do kwoty 2.000,-zł.

Odnosnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego J. F.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że wprawdzie apelujący zaskarżył wyrok w całości, to jednak w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXIX zaskarżonego orzeczenia (pkt LIV aktu oskarżenia) nie podniósł żadnych zarzutów.

Wskazać również należy, że apelacja w zakresie zarzutów postawionych w pkt. 2 i 3 jest wewnętrznie sprzeczna. Skoro bowiem skarżący kwestionuje ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny w zakresie przypisania oskarżonemu J. F. działania w zorganizowanej grupie przestępczej to nie może jednocześnie stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art.258 § 1 kk. Zarzut obrazy prawa materialnego można bowiem postawić wówczas jeżeli skarżący nie kwestionuje

ustalonego stanu faktycznego a jedynie uważa, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną czynu.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy nie wskazał w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia powodów, dla których uznał za wiarygodne zeznania świadków, wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności odmawiając (str.70, 73, 86, 87, 89, 90-91, 93 uzasadnienia wyroku). Nie doszło zatem w omawianym zakresie do obrazy art.424 § 1 pkt 1 kpk.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały zarzuty kwestionujące prawidłowość ustalenia, że oskarżony J. F. działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd Apelacyjny odwołuje się w tym miejscu do wcześniejszych rozważań dotyczących tej kwestii, zarówno przesłanek istnienia zorganizowanej grupy przestępczej jak i tego, że oskarżeni znają się od lat, również ze szkoły (str.47-48 uzasadnienia); odnoszą się one bowiem również do oskarżonego J. F.. Dodatkowo nadto wskazać należy na zabezpieczone w telefonie oskarżonego kontakty i treść sms-ów (str.103 uzasadnienia wyroku). Dowodów tych nie można oceniać w oderwaniu od innych zgromadzonych w sprawie, dlatego chybionym jest zarzut, że treść sms-ów nie potwierdza popełnienia przez oskarżonego J. F. przestępstwa z art.258 § 1 kk. I takiej też kompleksowej i wzajemnie powiązanej oceny dokonał Sąd Okręgowy trafnie uznając, że świadczą one o udziale oskarżonego J. F. w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się handlem narkotykami. Nadto nie sposób pominąć w tym miejscu zeznań świadka M. S. (2), z których wynika, że mimo iż dzwonił do S. B. celem umówienia się na zakup narkotyków to zdarzało się, że transakcji dokonywał z oskarżonym J. F. (k.833 akt sprawy). Świadek M. P. zeznała natomiast, że oskarżony, mimo że był z nią umówiony na sprzedaż heroiny, uczynił to dopiero po tym jak współoskarżony W. C. pozwolił mu na to, po odbyciu ze świadkiem stosunku wbrew jej woli (k.440, 4371-4372, 10526, 15393 akt sprawy). Nie ma racji skarżący twierdząc (str.6 apelacji), że oskarżonemu J. F. przypisano udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w której panowała hierarchia. Takiego bowiem ustalenia Sąd Okręgowy nie poczynił. Nie jest również warunkiem sine qua non istnienia zorganizowanej grupy przestępczej element wzajemnych rozliczeń między członkami grupy. Wskazać tu jednak należy, że z zeznań słuchanych w sprawie świadków - nabywców narkotyków wynika schemat działania grupy. Najczęściej zeznawali oni bowiem o telefonach wykonywanych do S. B., który kierował ich do określonych sprzedających lub na miejscu świadkowie się z nimi kontaktowali. Ważnym elementem było również jedno miejsce przechowywania narkotyków przeznaczonych do sprzedaży - pomieszczenie gospodarze, "komórka". O roli oskarżonego J. F. w tej grupie świadczą przedstawione i ocenione przez Sąd I instancji zeznania świadków. Stąd proste zaprzeczenie oskarżonego nie może skutkować uznaniem jego wyjaśnień za wiarygodne. I w żaden sposób nie pozostaje to w sprzeczności z prawem oskarżonego do obrony a stanowi jedynie efekt swobodnej oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd I instancji. Okoliczność, że przez pewien czas (nie będący znacznym, wbrew twierdzeniom skarżącego) oskarżony przebywał poza G. nie implikuje uznania, że nie można mu przypisać udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w całym zarzuconym w pkt XLIV aktu oskarżenia a przypisanym w pkt. XXVII wyroku czasie. Ponownie wskazać należy, że przestępstwo z art.258 § 1 kk ma charakter formalny a zatem brak w określonym czasie aktywności w popełnianiu przestępstw, dla których grupa istniała nie oznacza, że sprawca do tej grupy w tym czasie nie należy. Z tego względu informacje zawarte w zaświadczeniach złożonych przez oskarżonego do akt sprawy po zamknięciu przewodu sądowego w postępowaniu odwoławczym nie miało wpływu na zakres jego odpowiedzialności karnej w przedmiotowej sprawie. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że w ośrodkach wychowawczych oskarżony J. F. przebywał od marca do lipca 2007r., nie zaś od lutego do października 2007r.; korzystał również z przepustek (k.17411-17414 akt sprawy).Argument, że w czasie przebywania w ośrodkach wychowawczych oskarżony nie mógł udzielać środków odurzających w miejscach opisanych w akcie oskarżenia i uzasadnieniu wyroku jest całkowicie chybiony, gdyż zarzuty popełnienia przez oskarżonego J. F. przestępstw z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczą 2008r. a zatem nie obejmują czasu kiedy przebywał poza T..

Odnosząc się do zarzutu opartego na fakcie nieprzyznawania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd Apelacyjny ponownie (uczynił to już bowiem wcześniej czyniąc rozważania natury ogólnej dotyczące art.5 § 2 kpk i oceniając zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego R. W. – str.61 uzasadnienia), że wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do winy nie implikują uznania, że zaistniały nie dające usunąć się wątpliwości,

które należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Podobnie jak fakt, że oskarżony kwestionuje wiarygodność świadków obciążających go w swych zeznaniach. Okoliczność, że część świadków w niniejszej sprawie stanowiły osoby uzależnione od środków odurzających była już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w niniejszym uzasadnieniu (str.52,53) i nie widząc potrzeby ponowego przytaczania tej argumentacji Sąd II instancji odwołuje się do niej. Wskazać jednak w tym miejscu godzi się, że świadek M. F. zaprzeczył jakoby w czasie przesłuchania znajdował się pod wpływem narkotyków (k.12120 akt sprawy).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że świadek M. F. nie rozpoznał w oskarżonym J. F. osoby, która sprzedała mu narkotyk. Wprawdzie podczas pierwszego przesłuchania podał, że oskarżony J. F. przypomina mu chłopaka, od którego kupował narkotyki (k.629 akt sprawy), to w czasie kolejnego przesłuchania podtrzymując te zeznania podał, że rozpoznawał osoby, które mu sprzedawały narkotyki i poznał je (k.4670 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że świadek nie wymienił tego oskarżonego jako osoby, od której nabył narkotyk.

Również świadek E. G. konsekwentnie zeznawała, że kupowała środki odurzające od oskarżonego J. F. (k.4493 akt sprawy), zeznania te podtrzymała przed sądem (k.12518 akt sprawy) zaprzeczając aby zeznania składała w warunkach ograniczających swobodę wypowiedzi (k.15827 akt sprawy). Twierdzenie, że wiarygodność tego świadka jest osłabiona z uwagi na wieloletnie zażywanie narkotyków jest dowolne, wobec opinii biegłej psycholog E. W. obecnej przy czynności przesłuchania świadka, która dostrzegając fakt, że świadek od wielu lat zażywa narkotyki, uznała jej zeznania za wiarygodne w ocenie psychologicznej. Skarżący powołując się na tę opinię nie dostrzega zdaje się tego jej elementu. Akcentowane zaś w apelacji: niepełność i nieścisłość dotyczą – jak podał biegła - informacji drugoplanowych (k.737 akt sprawy), co - wbrew twierdzeniom skarżącego - Sąd Okręgowy wziął pod uwagę (str.87 uzasadnienia wyroku). Nie ma zatem racji apelujący twierdząc, że czyn zarzucony oskarżonemu J. F. w pkt. XLV aktu oskarżenia jest nieudowodniony.

Swobodnej ocenie Sądu Okręgowego zostały również poddane zeznania innych świadków, którym oskarżony J. F. udzielał narkotyków, w szczególności wskazywanych przez skarżącego: M. P., M. S. (4), G. S..

Wbrew twierdzeniom apelującego, świadek M. P. zeznała, że kupowała narkotyki od oskarżonego J. F., którego rozpoznała (k.438, 4369 akt sprawy). Zeznania te podtrzymała w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.10527-10528 akt sprawy). Opisała okoliczności, w jakich doszło do transakcji.

Również świadek M. S. (4) zeznał, że kupował narkotyki od oskarżonego J. F. (k.961 akt sprawy); zeznania te podtrzymał będąc słuchany przed sądem (k.11315 akt sprawy) zaprzeczając aby składał zeznania w warunkach ograniczających swobodę wypowiedzi (k.15822 akt sprawy). Nie deprecjonuje dokonanego przez świadka rozpoznania oskarżonego fakt, że rozpoznał go po rysach twarzy. Zazwyczaj bowiem ludzie rozpoznają się właśnie po rysach twarzy i nie jest koniecznym wskazywanie "więcej szczegółów".

Odnosząc się do zarzutu wymuszania treści zeznań przez przesłuchujących, w szczególności na świadku G. S. ponownie wskazać należy, że Sąd Okręgowy weryfikował te zarzuty przesłuchując osoby biorące udział w czynnościach procesowych w niniejszej sprawie. Nie potwierdziły się zarzuty tych świadków (nie wszyscy bowiem je stawiali, np. świadkowie: M. K. (2) (k.15823 akt sprawy), P. T. (1) (k.15070, 15820 akt sprawy), E. G. (k.15826 akt sprawy) którzy na dalszym etapie postępowania kwestionowali prawidłowość przeprowadzania czynności procesowych z ich udziałem. Słusznie zatem za wiarygodne Sąd Okręgowy uznał zeznania tego świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których rozpoznał oskarżonego J. F. jako osobę, z którą dokonał transakcji opisanej w pkt. L zarzutów (k.804v akt sprawy). Te same uwagi dotyczą zeznań świadka M. S. (2), który rozpoznał oskarżonego J. F. jako osobę, od której kupował narkotyki (k.833 akt sprawy) aby podczas przesłuchania w drodze pomocy sądowej przed Sądem Rejonowym w G. stwierdzić, że zeznania te były złożone w warunkach ograniczających swobodę (k.13898 akt sprawy). Przeczą temu – jak już wcześniej wskazano – zeznania przesłuchujących funkcjonariuszy i obecnych przy tych czynnościach biegłych psychologów.

Również pozostali świadkowie wymienieni w zarzutach stawianych a następnie przypisanych oskarżonemu J. F. rozpoznali w nim osobę sprzedającą im narkotyki i opisać przebieg tych transakcji: świadek D. W. (k. 654 akt sprawy),

świadek E. B. (2) (k.446 akt sprawy). Wprawdzie w toku postępowania jurysdykcyjnego kwestionowała prawidłowość przeprowadzanych z jej udziałem czynności procesowych (k.15391 akt sprawy) ale – jak już wyżej wskazano – kwestia ta była też przedmiotem oceny przez Sąd Okręgowy. Świadek K. M. również rozpoznał oskarżonego J. F. (k.450 akt sprawy) a następnie zakwestionował to rozpoznanie (k.4453 akt sprawy) wskazując na ciąg narkotykowy, w jakim się miał wówczas znajdować. Zauważyć w tym miejscu godzi się, że na okoliczność przesłuchiwania świadków zeznawały biegłe psycholog obecne przy tych czynnościach procesowych, które zaprzeczyły aby stan składających zeznania świadków wskazywał na znajdowanie się pod wpływem narkotyków lub na tzw. głódzie narkotykowym (k.16182-16191 akt sprawy).

Skoro doszło do rozpoznania oskarżonego przez osoby, którym udzielał narkotyków w zakresie zarzutów postawionych mu w niniejszej sprawie, podnoszona przez apelującego kwestia, że spośród oskarżonych nie tylko J. F. poruszał się skuterem nie ma znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej.

Oдноśnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego D. D..

Również w odniesieniu i do tego oskarżonego nie doszło do dowolnej oceny materiału dowodowego. Jak już wcześniej kilkakrotnie wskazano, okoliczność, że świadkami w powyższej sprawie były osoby nadużywające narkotyków sama w sobie nie stanowi o braku wiarygodności ich zeznań. Zeznania te bowiem zostały ocenione przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadą określoną w przepisie art.7 kpk, w korelacji z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Przy przesłuchaniu zaś świadków obecni byli biegli, którzy wypowiedzieli się na temat ich psychologicznej wiarygodności. Dowolnym jest zatem twierdzenie skarżącego, że przesłuchiwani świadkowie znajdowali się pod wpływem narkotyków lub w stanie głodu narkotykowego. Nie wspominają o tym – jak wyżej wskazano - biegli w swych opiniach a niektórzy świadkowi wprost temu zaprzeczają (zeznania świadków: D. B. (k.60), M. K. (2) (k.10531), A. K. (k.15090), K. P. (2) (k.10530), M. F. (k.4670, 12120) akt sprawy. Aprobaty sądu odwoławczego nie zyskał również zarzutu braku samodzielności Sądu I instancji w ocenie zeznań świadków. Sąd dokonał oceny wiarygodności tych zeznań i wbrew twierdzeniom skarżącego, nie uczynił tego tylko w oparciu o opinie psychologów (str.74-93 uzasadnienia wyroku).

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały zarzuty dotyczące oceny wiarygodności świadka E. Z.. Wobec konsekwentnych zeznań świadka, że w czasie wskazanym w przypisanym czynie od oskarżonego D. D. kupiła heroinę co najmniej 60 razy (k.281 akt sprawy), bez znaczenia pozostaje, czy określenie "od czerwca" oznacza początek tego miesiąca (jak przyjął Sąd Okręgowy za oskarżycielem publicznym) czy koniec (jak twierdzi apelujący). Okoliczność, że świadek w toku postępowania jurysdykcyjnego nie pamiętała już szczegółów tych transakcji nie czyni jej wcześniejszych zeznań niewiarygodnymi, zwłaszcza że je podtrzymała (k.11068v, 15826 akt sprawy).

Podobnie w przypadku świadka P. S., wobec zeznań świadka, że około 30 razy kupił narkotyk od oskarżonego D. D. (k.203 akt sprawy) bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej tego oskarżonego pozostaje czy podane przez świadka określenie "od początku czerwca" oznacza "1 czerwca" (jak przyjął Sąd Okręgowy za oskarżycielem publicznym) czy też inny dzień (jak wskazuje skarżący nie podając jednak konkretnej daty). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, jako datę ostatniej transakcji świadek podał 15.08.2008r. (k.203 akt sprawy) i tak też przyjęto w akcie oskarżenia (pkt LVIII) i wyroku (pkt XXXII), nie zaś 14.08.2008r., jak twierdzi obrońca oskarżonego (str.5 apelacji). Wprawdzie istotnie Sąd Okręgowy nie dociekał dlaczego świadek w tym samym czasie kupował narkotyki od dwóch dealerów ale nie było to również przedmiotem pytań obrońcy oskarżonego (k.11065-11068, 16336-16337 akt sprawy). Z tego wnioskować należy, że nie była to kwestia mająca dla obrońcy istotne znaczenie aby ocenić wiarygodność tego świadka. Odnosząc się do zarzutu pozostawiania świadka na głódzie narkotykowym w czasie składania pierwszych zeznań, Sąd Apelacyjny ponownie wskazuje na przesłuchiwanie tego świadka w obecności biegłego psychologa oraz na to, że świadek będąc przesłuchiwanym przed sądem podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym (k.11066v akt sprawy) oraz ich nie zakwestionował (k.16337 akt sprawy)

Za dowolne uznać należy twierdzenie skarżącego o małym prawdopodobieństwie tego aby świadek A. K. pamiętała, że ile razy i w jakich ilościach kupowała heroinę od oskarżonego D. D.. Argument, że nie była to jedyna osoba, z którą w

tym czasie dokonywała transakcji jest nieprzekonująca. Wskazać w tym miejscu należy, że pierwsze zeznania świadka składała w stosunkowo krótkim, kilkumiesięcznym czasie od transakcji (k.361 akt sprawy) i konsekwentnie zeznania te podtrzymywała na kolejnych etapach postępowania (k.4357, 10494, 15090 akt sprawy). Podobnie jak w przypadku świadków: P. S. i E. Z., bez znaczenia pozostaje czy kwiecień, który świadek wskazała jako początek transakcji (k.364 akt sprawy) oznacza 1 kwiecień, jak przyjął Sąd Okręgowy czy inny dzień tego miesiąca, skoro świadek zeznała, że do transakcji doszło 10-krotnie.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały również zarzuty dotyczące zeznań świadka D. B.. Na wstępie wskazać należy, że w ocenie Sądu II instancji bez znaczenia dla wiarygodności tego świadka pozostaje, czy możliwym był telefoniczny kontakt z oskarżonym D. D., czy też nie, jak zeznał świadek. Okoliczność, że świadek na O. po narkotyki jeździł od 2006-2007r. nie wyklucza, że od oskarżonego D. D. kupował w 2008r., o czym zeznał (k.58 akt sprawy). Mniejsza precyzja w podawaniu czasu transakcji i ilości narkotyków będących ich przedmiotem w kolejnych zeznaniach nie skutkuje uznaniem, że zeznania te nie są wiarygodne, zwłaszcza, że podtrzymywał zeznania składane po raz pierwszy (k.11061v,11062akt sprawy). Nie ma racji skarżący twierdząc, że w trakcie pierwszego przesłuchania świadek nie wspominał aby nabywał heroinę od oskarżonego D. D. w 2008r. Świadek D. B. zeznał bowiem, że pierwszy raz kupił od niego narkotyki w marcu 2008r. (k.58 akt sprawy).

Odnosząc się do zarzutów dotyczących zeznań świadka E. B. (2) na wstępie wskazać należy, że ich wiarygodności nie może podważać to, że świadek w czasie przesłuchania nie pamiętała numeru telefonu oskarżonego D. D.. Nie jest to bowiem sytuacja wyjątkowa, a wręcz przeciwnie, można przyjąć, że jest zasadą. Zwłaszcza w dobie powszechnego używania telefonów komórkowych z książkami adresowymi. Tym bardziej, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika aby znajomość oskarżonego i świadka wykraczała poza transakcje zakupu narkotyków, nadto nie był to jej jedyny dostawca narkotyków. Podkreślenia jednak wymaga, że świadek podała numer telefonu jaki dostała od E. (S. B.) pod który dzwoniła kiedy chciała kupić heroinę. Wskazała również, że telefon ten odbierały różne osoby (k.297 akt sprawy). Okoliczność, że oskarżeni naprzemiennie odbierali telefony potwierdzona została przez innych świadków. Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że świadek rażąco zawiążyła ilość heroiny zakupionej od oskarżonego w inkryminowanym czasie. Zeznawała bowiem, że około 300 razy kupiła po 0,5 grama (k.296 akt sprawy), co daje wskazaną w pkt. LX aktu oskarżenia ilość 150 gram. Jednocześnie podała (czego nie kwestionuje skarżący - str.6 apelacji), że jej dzienna dawka to 0,25 grama lub 0,5 grama. Nawet jeżeli bywały dni, kiedy nie zażywała narkotyków, można przyjąć, że wszystko co kupiła od oskarżonego D. D. przeznaczała na własne potrzeby. Chybiony jest argument, że świadek mogła pomylić oskarżonego z innymi sprzedawcami, gdyż świadek rozpoznała oskarżonego jako osobę, od której kupowała heroinę w inkryminowanym czasie (k.296 akt sprawy), rozpoznała również oskarżonego J. F. (k.446 akt sprawy). Okoliczność, że świadek w toku postępowania jurysdykcyjnego nie rozpoznała oskarżonego D. D. i twierdziła, że nie uczyniła tego również na etapie śledztwa (k.15391 akt sprawy) nie może zostać uznana za podstawę do uniewinnienia oskarżonego. Ponownie wskazać należy na obecność psychologa przy przesłuchaniach świadka oraz zeznania funkcjonariuszy dokonujących tych czynności procesowych, którzy zaprzeczyli aby w ich trakcie doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości czy odstępstw do zasad prawidłowego ich przeprowadzania.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może również przynieść kwestionowanie wiarygodności zeznań świadka D. W.. Ponownie wskazać to należy na fakt, że świadek podał ilość transakcji dokonanej z oskarżonym D. D.. Okoliczność zatem czy dochodziło do nich od 1 marca czy też od innego dnia tego miesiąca nie ma znaczenia zarówno dla kwestii wiarygodności jego zeznań, jak i odpowiedzialności karnej oskarżonego. Nadto dowolnym jest twierdzenie skarżącego jakoby w czasie pierwszego przesłuchania świadek zeznał, że kupował narkotyki od oskarżonego raz dziennie. Nie znajduje to bowiem potwierdzenia w protokole przesłuchania świadka (k.305v akt sprawy). Okoliczność, że świadek kupował narkotyki od wielu osób nie implikuje uznania, że zeznania dotyczące oskarżonego D. D. są niewiarygodne. Świadek bowiem rozpoznał oskarżonego (k.305v akt sprawy). Niemożność przesłuchania świadka przez sądem też również sama w sobie nie świadczy o niewiarygodności jego zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że skoro świadek M. K. (4) zeznał, że oskarżony D. D. ma pseudonim (...) a oskarżony nie posługuje się takim pseudonimem, to obciążające oskarżonego zeznania świadka są niewiarygodne. Podkreślenia bowiem wymaga, że świadek rozpoznał oskarżonego wskazując również na jego ciemną karnację (k.177 akt sprawy). Wskazać nadto należy, że również świadek P. S. podał taki pseudonim oskarżonego D. D. (k.202 akt sprawy) a świadek E. G. mówiła o sprzedającym posiadającym ciemną karnację i rozpoznała oskarżonego D. D. (k.481 akt sprawy). Podobnie jak w przypadku wcześniej opisywanych świadków, zasadniczego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego D. D. nie ma okoliczność stwierdzenia w jakiej części miesiąca zaczęły się transakcje świadka z oskarżonym. Istotnie świadek M. K. (4) zeznał, że miały one swój początek z końcem lipca 2008r. a nie jak przyjął sąd za oskarżycielem publicznym - od 1 lipca 2008r. Świadek bowiem sprecyzował do ilu takich transakcji doszło (7 razy po 0,25 grama) i sąd takie ustalenie poczynił (1,75 grama). Kwestia pozostawania świadków pod wpływem narkotyków w czasie składania zeznań była już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu i do nich Sąd Apelacyjny się odwołuje. Agrumentacja bowiem dotycząca świadka M. K. (4) jest tożsama z poczynioną wcześniej a zatem brak jest podstaw do ponownego jej przytaczania w tym miejscu.

Odnosząc się do zeznań świadka M. K. (3) wskazać należy, że świadek rozpoznała oskarżonego D. D. jako osobę, od której kupowała narkotyki (k.345 akt sprawy). Zeznania te podtrzymała w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.4349, 10490, 14774 akt sprawy). Rację ma apelujący wskazując, że świadek kupowała narkotyki nie tylko od tego oskarżonego. Zeznawała bowiem również o oskarżonym M. S. (1) i S. B.. Wbrew twierdzeniom skarżącego świadek nie zeznała jednak, że dwaj sprzedający byli razem (k.344-349 akt sprawy. Mówiła jedynie, że w tym samym czasie kupowała od różnych sprzedających. Łącznie od dwóch dealerów, w tym oskarżonego D. D. kupiła około 400 razy (k.345 akt sprawy. Rację ma skarżący wskazując, że nie podtrzymała ich będąc słuchaną na rozprawie w dniu 14 stycznia 2011r. (k.10490 akt sprawy). Sąd Okręgowy dokonał jednak oceny tych zeznań i wskazał na istotną okoliczność, że świadkowie, w tym M. K. (3) obawiali się oskarżonych (str.75 uzasadnienia wyroku).

Odnosząc się do zarzutów dotyczących zeznań świadka E. G. ponownie wskazać należy, że przy precyzyjnym określeniu przez świadka ilości narkotyków kupionych od oskarżonego D. D., bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej pozostaje czy początek kwietnia o jakim zeznawała świadek (k.481 akt sprawy) i co podtrzymała (k.4492, 15826 akt sprawy) to 1 kwietnia, jak przyjął Sąd Okręgowy za aktem oskarżenia czy inna data (apelujący jej nie prezycuje). Skarżący nie dokończył myśli na str. 7 apealcji więc nie sposób odnieść się do kwestii innej osoby, od której świadek również kupowała heroinę.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały również zarzuty kwestionujące prawidłowość ustalenia, że oskarżony D. D. działał w zorganizowanej gupie przestępczej. Na wstępie sąd ten odniesie się do rozważań natury bardziej ogólnej poczynionych wcześniej w niniejszym uzasadnieniu przy okazji odnoszenia się do zarzutów innych skarżących w tej kwestii (str.47-48 uzasadnienia). Okoliczności te dowodzą zorganizowania działań podejmowanych przez oskarżonych jak wymaga tego przepis art.258 § 1 kk i o czym wspomina skarżący (str.7 apelacji). Ponadto za przyjęciem, że oskarżony D. D. działał w zorganizowanej grupie przestępczej świadczą również zeznania świadka M. K. (4), który podał, że czasami za narkotyki płacił E. (S. B.) a dostawał je od (...) (k.178 akt sprawy), którym określał - jak już wcześniej podano - oskarżonego D. D.. Wskazać również w tym miejscu godzi się na zeznania świadka G. G., która widywała oskarżonego D. D. przy pomieszczeniu gospodarczym, w którym oskarżeni przechowywali narkotyki (k.4420 akt sprawy). Świadek P. S. podał zaś, że S. B. poznał go z D. D. i powiedział, że jeżeli jego nie będzie, to narkotryki kupi właśnie od tego oskarżonego. Nadto D. D. odbierał telefon S. B. i umawiał się na transakcje narkotykowe ze świadkiem (k.202 akt sprawy), które podtrzymał w postępowaniu jurysdykcyjnym (k.11066v akt sprawy) i ich nie kwestionował (k.16336 akt sprawy). O takich samych relacjach między oskarżonymi zeznawał również świadek D. B. wskazując, że czekał na umówione spotkanie w sprawie sprzedaży narkotyków z oskarżonym D. D. a przyszedł oskarżony K. P. (1) (k.430v akt sprawy). Nie ma również racji skarżący zarzucając Sądowi I instancji, że nie wskazał na czym polegała aktywność oskarżonego D. D. w ramach grupy. Wykazał to bowiem na str.105, 106-107 części motywacyjnej wyroku, gdzie uzasadnił przypisane oskarżonemu działanie w ramach grupy, tj. udzielanie środków odurzających. Skład grupy również wynika zarówno z treści orzeczenia jak i jego uzasadnienia. Nie ma potrzeby umieszczania go w treści zarzutu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXXI zaskarżonego orzeczenia. Stanowisko Sądu

Apelacyjnego w Katowicach, na które powołuje się skarżący (str.10 apelacji) nie przystaje do realiów rozpoznawanej sprawy. Nie odnosi się bowiem do skazania z art.258 § 1 kk. Rację ma skarżący, że wskazane w uzasadnieniu wyroku zachowanie oskarżonych na sali rozpraw (porozumiewanie się między sobą) nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Nie można jednak pominąć okoliczności, że oskarżeni ....bardzo ściśle ze sobą współpracowali na sali rozpraw, czego dowodem może być składanie oświadczeń nie tylko tej samej treści ale wręcz tych samych fizycznie (przekazywanie sobie kolejno oświadczenia i odczytywanie go – k.12479v-12480 akt sprawy).

Odnosząc się do zarzutu bezpodstawnego zakwestionowania wyjaśnień oskarżonego D. D. nie przyznającego się do popełnienia przypisanych mu przestępstw ponownie wskazać należy na prawo oskarżonego do dowolnego kształtowania linii obrony i prawo a nawet obowiązek sądu swobodnej oceny tego dowodu, podobnie jak pozostałych zgromadzonych w sprawie. Sąd Okręgowy dokonał takiej oceny i zyskało to aprobatę Sądu II instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do obrazy art.167 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego oskarżonego D. D.o przeprowadzenie opinii fonoskopijnej. Sąd Okręgowy ustosunkował się do tego wniosku (k.12516v akt sprawy) a przedstawiona argumentacja zyskała aprobatę Sądu Apelacyjnego. Oświadczenie oskarżonego D. D. (k.12480 akt sprawy), o którym pisze skarżący odnosi się do wniosku, który jako pierwszy złożył oskarżony J. B. a który był przekazywany i odczytywany przez kolejnych oskarżonych (k.12479v akt sprawy).

Nie doszło również do obrazy art.19 ust.1, 2 i 3 Ustawy o Policji w sposób wskazany w zarzucie (str. 2 apelacji) gdyż nie doszło do uznania za dowód i ujawnienia w toku procesu materiałów uzyskanych operacyjnie wbrew obowiązującym procedurom. Skarżący w żaden sposób nie uzasadnił tego zarzutu.

Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że doszło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego D. D. przypisanych mu przestępstw.

Również kar i środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego nie sposób uznać za rażąco surowe. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że młody wiek oskarżonego został uznany za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary; została ona bowiem wymieniona obok uprzedniej niekaralności (str.125 uzasadnienia wyroku), co bezsprzecznie jest również okolicznością łagodzącą. Istotnie wskazanie na osiągnięcie korzyści majątkowej było niewłaściwe w odniesieniu do kar wymierzonych za popełnienie ciągu przestępstwa z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz nie może to skutkować uznaniem, że orzeczone kary winny zostać obniżone. Sąd Okręgowy bowiem łącznie przedstawił okoliczności łagodzące i obciążające dla wszystkich kar orzeczonych wobec oskarżonego D. D., w tym również tych, w których znamieniem nie jest korzyść majątkowa a zatem jej osiągnięcie może być uznane za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Brak wskazania w uzasadnieniu wyroku powodów, dla których Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu nawiązkę w wysokości 10.000,-zł. nie może skutkować zmianą orzeczenia w tym zakresie. Wskazać bowiem należy, że nawiązka w tej wysokości stanowi niespełna 10% korzyści majątkowej jaką używał oskarżony D. D. w związku z przypisanym mu w pkt. XXXII ciągiem przestępstw z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto o jej wysokości decydują ogólne zasady wymiaru kary wymienione w art.53 § 1 i 2 kk. Wymierzona oskarżonemu nawiązka te zasady respektuje.

Działając z urzędu Sąd Apelacyjny dostrzegł, że w odniesieniu do jednego z czynów stanowiący element ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu D. D. w pkt. XXXII wyroku (zarzuconego w pkt. LIX aktu oskarżenia) został niewłaściwie zakwalifikowany. W opisie bowiem tego czynu nie znalazło się żadne ze znamion czynu z art.65 § 1 kk a mimo to przepis ten stanowi element jego kwalifikacji prawnej.

Z tego względu Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w pkt. XXXII w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego w pkt. LIX aktu oskarżenia wyeliminował art.65 § 1 kk i ustalił, że przypisane przestępstwa stanowią ciąg przestępstw z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk. Pozostałe bowiem czyny będące elementami ciągu przestępstw przypisanego w pkt. XXXII zaskarżonego wyroku zostały prawidłowo zakwalifikowane (pkt. LVI-LVIII oraz pkt.LX-LXIV). Z uwagi na

fakt, że tylko jeden czyn z dziewięciu stanowiących ciąg przestępstw został błędnie zakwalifikowany, w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zmian w zakresie kar orzeczonych w pkt. XXXII zaskarżonego wyroku.

Odnosnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego K. P. (1).

Za chybione Sąd Apelacyjny uznał zarzuty związane z przypisaniem oskarżonemu K. P. (1) działania w zorganizowanej grupie przestępczej; zarówno te kwestionujące dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności dowodów, jak i kwestionujące ustalony w omawianym zakresie stan faktyczny. W tym miejscu Sąd II instancji odwołuje się do rozważań poczynionych wyżej (str.47-48 uzasadnienia) oraz przy rozpoznawaniu pozostałych apelacji i podniesionych tożsamyh zarzutach. Odnoszą się one bowiem również do oskarżonego K. P. (1) i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. W szczególności wskazać tu należy na powołane już wyżej zeznania świadka D. B., co do tego, że umówił się na kupno narkotyków z oskarżonym D. D. a faktycznie przyszedł oskarżony K. P. (1) (k.430v akt sprawy). Okoliczności te przeczą tezie stawianej przez skarżącego, że transakcje związane z handlem narkotykami nie były dokonywane przez oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wskazywane w apelacji treści sms-ów zabezpieczonych w telefonie oskarżonego K. P. (1) nie mogą być oceniane w oderwaniu od innych dowodów, w szczególności wskazanych wyżej zeznań świadka D. B., zeznań świadka L. M., któremu oskarżony sprzedał narkotyki (k.304 akt sprawy). Odnosząc się do zarzutu dotyczącego wyników badań śladów DNA wskazać należy, że badaniu poddana została torba z heroiną znajdująca się w pomieszczeniu gospodarczym, w którym grupa przechowywała narkotyki. Nie ma racji skarżący twierdząc, że nie wykryto na niej śladów biologicznych oskarżonego K. P. (1). Biegli bowiem wskazali, że nie można jednoznacznie wypowiedzieć się co do obecności DNA tego oskarżonego (k.6087 akt sprawy). Nie była to zatem opinia wykluczająca istnienie tych śladów biologicznych, tak jak w przypadku porównywanych śladów pozostałych oskarżonych. Nawet gdyby biegły wykluczył istnienie śladów DNA oskarżonego K. P. (1) na przedmiotowej torbie, świadczyłoby to co najwyżej o tym, że jej nie dotykał. Nie skutkowałoby natomiast – wobec istnienia innych dowodów - uniewinnieniem oskarżonego.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały zarzuty dotyczące zeznań świadka L. M.. W czasie pierwszego przesłuchania świadek podał, że w maju 2008r. kupił od tego oskarżonego 0,25 grama heroiny za 30,-zł. (k.304 akt sprawy). Okoliczność, że podczas kolejnego przesłuchania stwierdził, że narkotyki na O. kupował jedynie od M. S. (1) (k.697 akt sprawy) nie może automatycznie skutkować uznaniem, że pierwsze ze złożonych zeznań są niewiarygodne. Wskazać bowiem należy, że rzeczywiście „głównym dostawcą” heroiny dla świadka – jak wynika z jego zeznań) był oskarżony M. S. (1) a transakcja z oskarżonym K. P. (1) (którego rozpoznał – k.304 akt sprawy) miała charakter jednorazowy. Świadek w czasie pierwszego przesłuchania nie miał wątpliwości zarówno co do ilości heroiny będącej przedmiotem transakcji, ceny i osoby sprzedającego. Czas transakcji (maj 2008r.) należy również uznać za określony wystarczająco precyzyjnie. Także nie ma wątpliwości co do miejsca transakcji. Świadek bowiem cały czas mówił o g. dzielnicy O., w szczególności okolicach ul. (...) (w okolicy „ślimaka”, w bramie lub w podwórku). Wobec powyższego nie może dyskredytować wiarygodności zeznań tego świadka okoliczność, że nie podał w jaki sposób skontaktował się z oskarżonym K. P. (1). Okoliczność zatem, że z uwagi na zgon świadka nie doszło do jego przesłuchania w toku postępowania jurysdykcyjnego nie implikuje uznania, że jego zeznania nie są wiarygodne. Nie doszło zatem do błędów w ustaleniach faktycznych w omawianym zakresie.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskała również krytyczna ocena skarżącego dotycząca zarówno oceny dowodów, jak i ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. P. (1) w pkt. XXXVII zaskarżonego orzeczenia. Nie ma racji skarżący, że zeznania tego świadka nie są konsekwentne. Już bowiem podczas pierwszego przesłuchania dotyczącego tego zdarzenia (k.430v-431 akt sprawy) świadek podał jego okoliczności, które konsekwentnie podtrzymywał w toku kolejnych przesłuchań. Okoliczność, że będąc przesłuchiwanym przed sądem świadek podał, że podeszło do niego dwóch mężczyzn nie wpływa znacząco na odpowiedzialność oskarżonego K. P. (1), skoro świadek konsekwentnie (co przyznaje nawet sam skarżący – str.8 apelacji) twierdził, że przemocy użył wobec niego oskarżony K. P. (1). Nadto świadek zeznał, że zanim stracił przytomność, była przy nim tylko jedna osoba i że był nią oskarżony K. P. (1) (k.11060, 11060v akt sprawy). Dopiero w dalszym przesłuchaniu tego dnia podał, że nie wie czy to oskarżony P. (1) czy druga osoba przeszukała mu kieszenie (k.11061v akt sprawy). Stan utraty przytomności, w jakim znalazł się świadek po uderzeniach oskarżonego był krótki (2-3 minuty). Nawet zatem jeżeli uznać, że do

pokrzywdzonego podeszło dwóch mężczyzn, w tym oskarżony K. P. (1), który zadał ciosy a drugi z nich dokonał zaboru to należałoby uznać, że działało się to z pełną świadomością oskarżonego, który wówczas działałby jako współsprawca rozboju na osobie D. B.. Tym bardziej, że jak konsekwentnie zeznawał pokrzywdzony, chciano od niego pieniądze, gdy świadek miał wątpliwości czy substancja, którą przekazał mu oskarżony jest narkotykiem, który chciał nabyć (k.430v-431 akt sprawy). Skarżący nie wskazuje jaki wpływ na odpowiedzialność oskarżonego w omawianym zakresie (a Sąd II instancji takiego związku nie dostrzega) ma to czy w zawiniątku rzuconym przez oskarżonego pod nogi pokrzywdzonego znajdowały się narkotyki czy też nie, jeżeli tak to w jakiej ilości i czy miał je przy sobie po odzyskaniu przytomności. Wskazac należy, że przedmiotem rozboju – jak ustalił Sąd I instancji – były tylko pieniądze, papierosy i zapalniczka.

Apelujący w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego w żaden sposób nie odniósł się do sformułowanego w petitum zarzutu dowolnej oceny zeznań świadków: Ł. H. i K. M.. Nie sposób zatem sądowi odwoławczemu odnieść się do zarzutu w tym zakresie i należy uznać go jedynie za polemikę z prawidłową oceną dokonaną przez Sąd Okręgowy. Stawiając bowiem zarzut obraży art.7 kpk skarżący winien wskazać jakim zasadom logocznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego uchybił sąd oceniając dowody. Samo jej zakwestionowanie, bez żadnego uzasadnienia nie może być skuteczne. Wskazac zatem jedynie należy, że świadek K. M. potwierdził relację pokrzywdzonego co do okoliczności dokonanego na nim w inkryminowanym czasie rozboju (k.442 akt sprawy) i podtrzymał te zeznania przed sądem (k.12520, 15394 akt sprawy).

Sąd Apelacyjny za chybiony uznał zarzut dowolnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego K. P. (1). Jak już wcześniej wskazano w niniejszym uzasadnieniu (str.60) oskarżony w polskim procesie karnym ma dowolność w kształtowaniu swojej linii obrony, w szczególności może „dopasowywać” do niej treść swoich wyjaśnień, nie musi dostarczać dowodów swojej winy. Okoliczność zatem, że oskarżony K. P. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu z art.59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art.280 § 1 kk nie implikuje wydania wyroku uniewinniającego w tym zakresie. Z tych samych względów wyjaśnienia oskarżonego same w sobie nie mogą stanowić podstawy do uznania, że posiadane przez niego narkotyki przeznaczone były na własny użytek. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że posiadanie haszyszu w ilości mogącej stanowić 9-18 porcji konsumpcyjnych stanowi przypadek mniejszej wagi z art.62 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Odniesienie przez Sąd I instancji niekwestionowanego przez oskarżonego i jego obrońcę faktu posiadania narkotyków do również udowodnionego faktu działania w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się handlem narkotykami oraz przypisanego K. P. (1) zarzutu udzielania narkotyków nie jest, wbrew twierdzeniom skarżącego, złamaniem zapisu art.5 § 2 kpk a stanowi wyraz kompleksowej oceny materiału dowodowego dokonanej w omawianym zakresie przez Sąd Okręgowy.

Brak jest również podstaw do uznania, że kara orzeczona za czyn przypisany oskarżonemu K. P. (1) w pkt. XXXVIII zaskarżonego orzeczenia jest rażąco surowa a tylko taka mogłaby ulec obniżeniu w toku postępowania odwoławczego. Na wstępie Sąd II instancji odwołuje się do uwag natury ogólnej dotyczących rozpoznawanego aktualnie zarzutu a poczynionych wcześniej w niniejszym uzasadnieniu (str.41-42). Odnosząc się natomiast do kary orzeczonej wobec oskarżonego K. P. (1) za czyn przypisany mu w pkt. XXXVIII wyroku wskazać należy, że zabezpieczony o oskarżonego haszysz w ilości 0,90 gram może stanowić 9-18 porcji konsumpcyjnych a zatem nie jest to, wbrew twierdzeniom skarżącego (str.4 apelacji), porcja do jednorazowego skonsumowania przez jedną osobę. W ocenie Sądu II instancji apelujący przecenia przyznanie się oskarżonego do posiadania narkotyków w kontekście okoliczności łagodzących przy wymierzaniu kary za ten czyn. Podkreślenia bowiem wymaga, że skarżący kwestionuje przyjętą kwalifikację prawną czynu stojąc na stanowisku, że zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art.62 ust.3, nie zaś art.62 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. A zatem nie sposób uznać aby oskarżony przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu, skoro – poprzez swego obrońcę – kwestionuje jego kwalifikację prawną. Dowolnym jest również twierdzenie, że oskarżony wyraził skruchę. Nie znajduje to bowiem odzwierciedlenia w aktach sprawy, w szczególności wyjaśnieniach oskarżonego (k.1394, 10309v-103010 akt sprawy) i stanowisku zajętemu w mowie końcowej (k.16584 akt sprawy).

Odnośnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego P. M..

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącej, że doszło do obrazy wskazanych we wniesionym środku odwoławczym przepisów postępowania przy ocenie dowodów odnoszących się do oskarżonego P. M.. Na wstępie po raz kolejny godzi się podnieść, że nawet konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego nieprzynajmniej do winy nie implikuje uznania, że doszło do powstania wątpliwości, które należy poczytać na jego korzyść. Nie ma racji skarżąca twierdząc, że zeznania świadka Ł. H., w szczególności w omawianym zakresie były zmienne. Świadek ten bowiem konsekwentnie zeznawał o tym, że oskarżony kupował dla niego narkotyki, otrzymując za to zapłatę (k.239 , 329, 4128, 4273, 12483v akt sprawy). Jak już wcześniej wskazano w niniejszym uzasadnieniu, zamiar skorzystania z dobrodziejstwa dobrowolnego poddania się karze sam w sobie nie stanowi okoliczności deprecjonującej depozycje oskarżonego /świadka, zwłaszcza tych, w których obciąża inne osoby. Zeznania Ł. H. zostały podane analizie i weryfikacji, również w powiązaniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącej, że oskarżony nie uzyskał korzyści majątkowej, skoro świadek przekazał mu pieniądze za zakupione narkotyki. Na marginesie zatem jedynie przypomnieć należy, że zgodnie z art.115 § 4 kk korzyść majątkowa to korzyść osiągnięta przez sprawcę dla siebie lub kogo innego. Wobec przypisania oskarżonemu P. M. popełnienia czynu z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej pozostaje czy oskarżony zażywał kupowane dla Ł. H. narkotyki (czyli czy świadek częstował go nimi po dokonaniu zakupu). Na poparcie tezy o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. M. nieprzynajmniej do popełnienia przypisanego mu czynu skarżąca wskazuje na odbywanie przez niego zasadniczej służby wojskowej w inkryminowanym czasie i przebywaniu na nielicznych jedynie przepustkach, na które był przywożony przez rodziców. Odnosząc się zatem do tej argumentacji wskazać należy, że okoliczności odbywania przez oskarżonego służby wojskowej i jego przyjazdy na przepustki są niesporne. Zeznaje o tym również świadek Ł. H. (k.4273 akt sprawy). Oskarżony odbywał służbę wojskową w U. w okresie od 3 do 30 lipca 2007r. na przepustce przebywał w dniu 20.07.2007r. (k.4629 akt sprawy) a poza jednostką również w dniach: 21 i 22 lipca 2007r. Sam oskarżony wyjaśnił, że widywał się ze świadkiem Ł. H. w czasie przepustek a po powrocie do jednostki nie wykonywane były testy na obecność narkotyków w organizmie (k.4277 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca, że ze względu na odbywanie przez oskarżonego zasadniczej służby wojskowej nie można przypisać mu winy w zakresie czynu o jakim mowa w pkt. L zaskarżonego orzeczenia.

Nie sposób również podzielić stanowiska apelującej, że udzielenie 4 gramy heroiny stanowi wypadek mniejszej wagi o jakim mowa w przepisie art.59 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Taka ilość heroiny stanowi bowiem 16 porcji konsumpcyjnych i choćby z tego względu nie można zachowania oskarżonego polegającego na jej udzieleniu, w ocenie Sądu II instancji, uznać za wypadek mniejszej wagi.

Również kary orzeczonej wobec oskarżonego P. M. nie sposób uznać za rażąco surową w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk. Odwołując się ponownie do uwag natury ogólnej dotyczących tego zarzutu (str.41-42 uzasadnienia) Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że w dacie wyrokowania przez sądy obu instancji oskarżony P. M. był już osobą karaną (k.16405-16406 akt sprawy). Wprawdzie istotnie w czasie popełnienia przypisanego mnu czynu był nie karany ale nie miał jeszcze wówczas skończonych 23 lat a zatem okoliczność ta nie może być przeceniona, zwłaszcza, że później był karany 4-krotnie. Podnoszony przez skarżącą młody wiek oskarżonego został przez Sąd Okręgowy dostrzeżony przy wymiarze kary (str.127 uzasadnienia wyroku). Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącej, że udzielenie 4 gram heroiny mogącej stanowić 16 porcji konsumpcyjnych jest czynem „nie drastycznym” i „niewielkim”, czyli – jak rozumie Sąd Apelacyjny – jego społeczna szkodliwość nie jest znaczna. Sąd Apelacyjny nie podziela tego stanowiska.

Odnośnie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego F. S..

Apelacja ta jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Rację ma bowiem skarżący twierdząc, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu F. S. działania w zorganizowanej grupie przestępczej, co jest przedmiotem pkt.LXXIV aktu oskarżenia i XLVI zaskarżonego wyroku. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego za całkowicie dowolne uznać należy stanowisko Sądu Okręgowego, że oskarżony F. S. ważył i porcjował środki odurzające znacznej ilości przygotowując je w ten sposób do dalszego wprowadzenia do obrotu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a świadczyć o tym mają protokoły zatrzymania, przeszukania

oskarżonego i zajmowanych przez niego pomieszczeń oraz analiza zapisów w jego telefonach komórkowych (str.111 uzasadnienia wyroku). Treść protokołów zatrzymania (k.1451 akt sprawy) i przeszukania oskarżonego (k.1452-1454 akt sprawy) oraz pomieszczeń (k.1455-1458 akt sprawy) nie wskazuje na słuszność postawionego mu zarzutu. Również z treści uzasadnienia nie wynika aby istniały takie protokoły obciążające oskarżonego. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że jedynym elementem łączącym oskarżonego F. S. z pozostałymi oskarżonymi, którym przypisano działanie w zorganizowanej grupie przestępczej jest fakt, że dysponował on numerami telefonów do oskarżonych: C., W., S. (1), P. (1) i K. (1). Rację ma skarżący twierdząc, że nie stanowi to wystarczającego dowodu na udział oskarżonego F. S. w zorganizowanej grupie przestępczej wraz z tymi oskarżonymi. Nie zabezpieczono również treści żadnych rozmów czy sms, które potwierdzałyby słuszność tego zarzutu. Sąd Apelacyjny dostrzega oczywiście, że zarówno oskarżony F. S., jak i pozostali oskarżeni w niniejszym postępowaniu powoływali się na prywatne, sięgające jeszcze szkolnych czasów znajomości ze sobą. Okoliczność ta zatem sama w sobie nie przesądza o niewinności oskarżonego. Podkreślenia jednak wymaga, że o ile w przypadku oskarżonych: M. K. (1), M. S. (1), R. W., J. F., D. D. i K. P. (1) za winą przemawiały inne, opisane zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jak i w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego, okoliczności, o tyle w odniesieniu do oskarżonego F. S. takich okoliczności brak. Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie wskazał na tego oskarżonego jako mającego jakikolwiek związek z handlem narkotykami jaki był przedmiotem postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w oparciu o przepisy art.437 § 2 kpk i art.632 pkt 2 kpk zmienił pkt. XLVI wyroku i uniewinnił oskarżonego F. S. od przypisanego mu czynu kosztami procesu za obie instancje obciążając Skarb Państwa.

W związku z tym zmianie uległ również pkt LIII i LV wyroku poprzez uchylenie go w części odnoszącej się do oskarżonego F. S..

Aprobatę sądu odwoławczego zyskały również zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: M. K. (1) i M. S. (1) a dotyczące przypisania tym oskarżonym popełnienia czynów z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Obrońca oskarżonego W. C. podniósł również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na uznaniu, że ten oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi, choć go nie rozwinął go w uzasadnieniu apelacji.

Rację mają obrońcy oskarżonych: M. K. (1) i M. S. (1) podnosząc, że Sąd Okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń co do popełnienia czynu z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez oskarżonych, którym popełnienie tego czynu przypisał. Brak jest również uzasadnienia w tym zakresie. Sąd Okręgowy bowiem ograniczył się w zasadzie do zacytowania przepisu art.56 ust.1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. (str.105-106 uzasadnienia wyroku). Na okoliczność tego czynu nie przeprowadził natomiast żadnego postępowania dowodowego, w szczególności celem ustalenia ilości środków odurzających jakie sprawcy mieli wprowadzić do obrotu i ich wartości, co – jak słusznie podniosła obrońca oskarżonego M. K. (1) – ma wpływ nie tylko na kwalifikację prawną czynu ale również na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości, który przekłada się na wymiar kary za niego orzeczonej oraz zastosowanych środków karnych. Uzasadnienie wyroku odnosi się bowiem do zeznań świadków, którym oskarżeni: M. S. (1) i M. K. (1) (oskarżonemu W. C. nie postawiono bowiem zarzutu z art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) udzielali środków odurzających (str.106-110 uzasadnienia wyroku). Tymczasem, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy (str.106 uzasadnienia wyroku) i co podnosi w apelacji obrońca oskarżonego M. S. (1), nie sposób przyjąć, że te same środki odurzające mogą stanowić jednocześnie podstawy przypisania czynu z art.56 ust.1 i art.59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia w omawianym zakresie.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny uchylił pkt. VI, X i XV zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku jako właściwemu do rozpoznania sprawy z uwagi na treść art.24 § 1 kpk w zw. z art.25 § 1 kpk. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji winien przeprowadzić postępowanie dowodowe we wskazanym wyżej zakresie i na jego podstawie poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne. Następnie – o ile będzie to wymagane – sporządzić uzasadnienie swego stanowiska.

Skutkiem uchylenia wyroku we wskazanym wyżej zakresie była zmiana wyroku Sądu Okręgowego w zakresie nawiązki orzeczonej wobec oskarżonych: M. K. (1), M. S. (1) i W. C.. Sąd Apelacyjny zmienił zatem zaskarżony wyrok w pkt. LIII w ten sposób, że nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego M. K. (1) obniżył do 2.000,-zł. a nawiązkę orzeczoną wobec oskarżonego M. S. (1) obniżył do 4.000,-zł. W odniesieniu do oskarżonego W. C. rozstrzygnięcie zostało w tym zakresie uchylone, gdyż wobec uchylenia skazania za czyn z art.56 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brak jest na obecnym etapie postępowania podstaw do orzekania nawiązki w oparciu o przepis art.70 ust.4 tejsze ustawy. Wymierzając nawiązki oskarżonym Sąd Apelacyjny miał na uwadze fakt, że ich wymiar nie wiąże się wyłącznie z wysokością korzyści majątkowej jaką uzyskali oskarżeni. Jako środek karny ma ona bowiem charakter represyjno-kompensacyjny, tak więc jej wymiar winien być z jednej strony oparty o całokształt dyrektyw sądowego wymiaru kary (art.53 1 i 2 kk), z drugiej zaś, respektować funkcję kompensacyjną, co w przypadku orzeczenia jej na podstawie przepisów Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wiąże się z partycypacją w społecznych kosztach leczenia i zapobiegania zjawisku narkomanii. Sąd Apelacyjny uznał nadto, że nawiązki orzeczone we wskazanych wyżej wysokościach uczynią zadość zasadzie wewnętrznej spójności orzeczenia, biorąc pod uwagę wysokość nawiązek orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych.

Nadto Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt. XLIII i uniewinnił oskarżonego D. J. od przypisanego mu czynu kosztami procesu za obie instancje w tym zakresie obciążając Skarb Państwa. W związku z tym zmianie uległ również pkt. LIII wyroku w odniesieniu do tego oskarżonego poprzez obniżenie do 500,-zł. nawiązki orzeczonej od tego oskarżonego.

Wobec zmiany lub uchylenia we wskazanym wyżej zakresie wyroku w odniesieniu do oskarżonych: J. B., M. K. (1), W. C., M. S. (1) i D. J. Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcia o karach łącznych wymierzonych tym oskarżonym w pkt. IV, VIII, XIII, XVIII i XLV zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na powyższe oraz wobec zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego F. S. od przypisanego mu czynu, Sąd II instancji uchylił pkt. LII zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do wskazanych wyżej oskarżonych oraz pkt. LV w zakresie opłat wymierzonych oskarżonym: J. B., M. K. (1), W. C., M. S. (1) i D. J..

W pozostałym zakresie sąd odwoławczy, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Konsekwencją dokonanych zmian zaskarżonego orzeczenia była konieczność wymierzenia na nowo kar łącznych wobec oskarżonych Na mocy art.86 § 1 kk i art.91 § 2 kk orzeczone kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny połączył i wymierzył kary łączne oskarżonym:

- M. K. (1) 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności,
- W. C. 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- M. S. (1) 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając kary łączne sąd odwoławczy miał na uwadze dyrektywy jej wymiaru, w szczególności związek czasowy i przedmiotowy między poszczególnymi czynami oraz granice w jakich mógł orzekać w związku z orzeczonymi karami jednostkowymi. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w czasie objętym skazaniami. Nie jest to jednak sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo - podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby bowiem do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zasady kumulacji jak i zasady absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia typowo skrajne, które znajdują zastosowanie

zupelnie w wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. Wobec oskarżonego M. K. (1), kara łączna pozbawienia wolności mogła zostać orzeczona w wymiarze od 2 do 3 lat, wobec oskarżonego M. S. (1) od 4 lat do 7 lat i 6 miesięcy. W odniesieniu do obu oskarżonych zarówno związek podmiotowo - przedmiotowy między poszczególnymi czynami był stosunkowo bliski. Wobec oskarżonego W. C. kara łączna pozbawienia wolności mogła zostać orzeczona w wymiarze od 5 lat do 7 lat i 6 miesięcy. O ile związek czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami był bliski, o tyle związek przedmiotowy już nie (przestępstwo przeciw porządkowi publicznemu oraz ciąg przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności). Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji uznał, że dyrektywy wymiaru kar łącznych spełnią kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze wyżej wskazanym, orzeczone w oparciu o zasadę asperacji.

Z uwagi na zmiany w zakresie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych: M. K. (1), W. C. i M. S. (1) Sąd Apelacyjny na mocy art.63 § 1 kk na poczet kar zaliczył:

- wobec oskarżonego M. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 3 marca 2011r., od dnia 3 września 2011r. do dnia 15 listopada 2011r., zaś na poczet orzeczonej grzywny okres od 16 listopada 2011r. do dnia 6 stycznia 2012r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

- wobec oskarżonego W. C. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 5 listopada 2013r.,

- wobec oskarżonego M. S. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 2 sierpnia 2013r.

Wobec oskarżonego J. B. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. I.1 zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 15 czerwca 2009r. oraz od dnia 14 lipca 2012r. do dnia 12 grudnia 2012r.

Wobec oskarżonego D. J. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. XLIV kary zaskarżonego orzeczenia zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 14 września 2009r.

Na mocy przepisów 2 ust.1, 2 i 3, § 14 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 22 i 23 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd II instancji orzekł o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: M. K. (1), W. C., R. W., K. P. (1) oraz P. M. w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk w zw. z art.1, 2 ust.1 pkt 3,4, 5 i 6, art.3 ust.2 i art.10 ust.1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzając oskarżonym:

- J. B. i D. J. po 180,-zł.,

- M. K. (1) 800,-zł.,

- M. S. (1) 1.400,-zł.,

- W. C. – 600,-zł.

tytułem opłat za obie instancje, zaś oskarżonym:

- R. W. 1.200,-zł.,

- J. F. i D. D. po 1.400,- zł.,

- K. P. (1) 1.000,-zł.,

- P. M. 700,-zł.

tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciążył ich wydatkami tego postępowania w części związanej z ich w nim udziałem, przy czym oskarżonych: J. B. i D. J. tylko wydatkami związanymi ze skazaniem. Brak jest bowiem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.